

• να θερμολογώ απλώνουμαι
τά καλά ένου θανάτου

και με ξεφεύγ' ή ύψη σου
αναγελάστρα, πλάνα
και στο βαρύ άγριοξύπνημα
μοιρολογά ή καρπάνα.

18

Τρέξε πριν με βάλουνε
στο χώμα, ώ Έρωτά μου,
νά δραματισθής βαθειά
στα μάτια τά νεκρά μου

πού σου λαχταρίζουνε
ορθάνοιχτα άκόμα
τά χιλιόχρονα μαλλιά
και τάσημένο χρώμα,

και δακρυών χιονόνερο
στερνό θέ ν' απολύσουν
τη θολήν είκόνα σου
ν' ακριδοκαθαρίσουν,

όχι νάν τη σβύσουνε,
γιατ' άλυωτη θα μένη
στο πετράδι τών ματιών
διαμαντοκαλισμένη.

9

Τό τελευταίο σου γραμματάκι,
πού σπαρατάρει άκόμα έμπρός μου,
θα έχω ήβειρει τάχειλάκι
νάν τό φιλάω, νάν τό φιλάω,

χωρίς πώς θα ζήλοτυπήσης
νά φοβηθώ, φώς μου και φώς μου,
ένα χαρτί κι όταν γροικη όης
πώς άντι σένα τό μιλάω.

10

Θυμούμαι κοί τη σκέψη μου
σκορπίζω και συνάζω
κι ως πέρ' άπ' τά όρια της έυχής
κατάκρυ' αναγαλλιάζω.

Και Άγιος Τάφος λάμπουνε
χαράς πού τά μυρόνει .
τά χείλη, πού κ' ή άνάδα μου
δέν γγίζει, δέν σπιλόνει.

Είσαι ό Θεός ό Άναρχος
ένός ανθρώπου άθρου
και τό Θεό τόν ήλινθε
ό άνθρωπος τού Όρατου !

Κ. Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΝΤΡΕΙΑ

Καλά καλά δέν είχε φέξη άκόμα κ' ή κυρά Γαρφουλιά καθόνταν στο κατώφλι της σκεπτική πολύ της βασάνιζαν τό μυαλό τά τουφέκια πούχαν άκουστή τη νύχτα· κάποιος βέβαια άρρεβώνιασε· μά πηδες και πηδες πής· αούτου ήταν ό κόμπος. "Α! και νά παντρεύονταν ή άνηψιά της ή κόρη τού καπετάν Σταμάτη τού άδερφού της· μά πότε θα γινόνταν αυτό· αούτο· τό πότε της είχε γείνη μεράκι· λίγο καιρό άκόμα και θα τη φώναζαν την άνηψιά της γεροντοκόριτσο και τότε πώς νά βγή ή κυρά Γαρφουλιά νά μιλήση ή νά μαλώτη με γειτόνισσα· τότε καλλίτερα νά μή ζούσε νά ιδή τέτλια καταφρόνια... Μά νά πού πρόβαλε μία σκυμένη κάτ' άπ' τη στάμνα της. "Ας τη ρωτήσω, είπεν ή Γαρφουλιά κ' έσηκώθηκε.

—Βασιλικούλα· φώναξε.

—Βασιλικούλα· κείνη μόλις γύρισε νά ιδή πιδε φωνάζει.

—Δέν άκούς λένου· πιδε άρρεβώνιασε απόψ'.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια)

ΟΙ ΧΕΙΜΑΔΙΩΤΕΣ

—Μή κλείση ή Παπαδιά ! δηλαδή ό δρόμος πού διαβαίνει άπ' την κορφή τού βουνού Μυήνου. Αυτό είναι ό φόβος τών όδοιπόρων. Μή τους πιάση τό χιόνι εκεί επάνω και δέν μπορέσουν νά περάσουν. Γιαυτό βιάζονται νά διαβούν.

Νύχτα τρισκότιδο περνούσαμε από κεί μέσα στα έλατα. Κάτω λάσπη και από πάνω χιονόνερο.

Στό πλάι μας σάν σκιές κάποιου γλίστρησαν ψάχουντας· είδω κ'έκει,κι από πίσω τους άκολούθησαν βώδια και γιδοπρόβατα.

"Ήσαν χειμαδιώτες· δηλαδή χωρικοί πού πήγαιναν νά ξεχειμάσουν.

"Ανάψαμε ένα κού νά ιδούμε πού βρισκόμαστε. Τά ζώα, στραβωμένα από τη βροχή, έκινδύνευαν νά κυλίσουν κάτω στα βάθη. Τή ένα τό έπρολάβαμε άρπάζοντας το άπ' την ούρά.

"Όταν εξημέρασε, πλήθος κόσμου, γυναίκες φορτωμένες, παιδάκια ξεπόλυτα και κουρελιασμένα, ζώα γεμάτα από όλων τών ειδών οικιακά πράγματα, έδιαβαίναν, έδιάβαιναν.

"Ο άποκλεισμός τού χειμώνα τους έστερνε πρίς τά κάτω, ή φτώχεια και ή ανάγκη της εργασίας. Δέν τους κρατεί ό τόπος τους. Είκονες πού σβήνουν κάθε ποίηση και γεμίζουν λύπη.

Κάτω από έναν έλατο πού δέν έκρατούσε την πολλή την βροχή έχει άπλώσει ένα πανί μια οικογένεια πού τις άκρες του κρατούν όρθιοι ό πατέρας κ' ή μάνα για νά προφυλάξουν μισοσβεσμένη φωτιά.

"Από κάτω άπ' τό πανί μια μουσκεμένη και ξεπόλυτη κόρη, ψήνει τό ψωμί για νά φάνε. Κόσμος από μικρούς βαλμένους στην τυραννία και στην πόλεμο με τά στοιχεία.

ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΟΣ

Και όμως με όλα τά κακά τού τόπου τους, με όλα τη φτώχεια τους οι Ρουμελιώτες δέν εκπατρίζονται· έτσι πολλοί καθώς στον Μοριά, ούδε φεύγουν μακριά και για πάντοτε. Στην Πόλη πηγαινούν οι Καρπενσιώτες, στην Βλαχία και στην Ρωσία οι Κραββαρίτες, στο Λαύριο και στην Αθήνα οι Δωριείς και οι πλησιέχωροι.

"Εργάζονται πολύ, κοπιαστικά, σχεδόν για τό τί-

ποτε. Και δέν βλέπουν την ώρα νά τρέξουν στα βουνά τους πού κάνει κανείς έφτά καρδιές τό καλοκαίρι, όπως λένε, και ν' αφήσουν τά χειμαδιά τού κάμπου.

Είδα έναν γέρο πού άφησε τους δικούς του και ήρθε ήμερών δρόμο μέσ' στον χειμώνα για νά πεθάνη τουλάχιστο στο χωριό του.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Ενας ύμνος τιμής τους χρειάζεται. Αυτές βριστούν την Ρούμελη. Εργάζονται περισσότερο από τους άντρες. Είναι και στο σπίτι και έξω. Μοχθούν κυριολεκτικά. Ίδιως στην Δωρίδα και στην Ναυπακτία. Σκληροκατωγημένες, ακούρατες, τολμηρές, περήφανες, τίμιες. Αίώνια δέν άδειαίνουν. Κάθε είδος δουλειά κάνουν και έμφορεύονται άκόμη.

Τύφλα νάχη ή χαμαφύτησή.

"Επάνω στις κορφές τών ύψηλών έλάτων σκαρφαλώνουν τά τσουπάκια, δηλαδή τά μικρά κοριτσάκια, και συναίζουν την μελίσ, φυτό παράδεισο στα έλατα, για νά ταρίσουν τά μαρτίνια τους, τά σπιτικά ζώα τους πού θα σφαχούν την Άσμπρή ή τού άγίου Γεωργίου.

Πίσω στην ράχη τους έχουν δεμένο τό τσεκούρι, και κάτω στην ρίζα τού δένδρου έχουν άρνημένη τη ρόκα για νά πλέκουν· στον δρόμο όταν γυρίζουν φορτωμένα, κ' έτσι νά μή χάσουν ούτε λεπτό της ώρας.

Πέρα στην Αρπυλιανή, σ' ένα μεγάλο χωριό της Ευρυτανίας, χωριό ιδιότροπο και άξιο για μελέτη, χωμένο μέσ' στο βουνό της Όξιας και κατοικημένο όλα από βυσκούς, πούς θα τό πιστήψη, οι γυναίκες όλες βουσκοπούλες με τσαρούχια φουντωτά σκαρίζουν τά πρόβατα, αφήνοντας πολλές φορές τους άντρες πίσω νά πλέξουν τη ρόκα.

Και βλέπει κανείς στα μαγαζιά τους άντρες νά πλέκουν ως πού νά γύρη ή μέρα.

Ο ΜΗΟΜΗΟΤΑΣ

Μία μέρα έλαβα γράμμα από ένα φίλο μου, όπου μου έθύμιζε ότι τό μέρος πού πηγαινώ τρέζεται με μπουμπότα, ψωμί άραβουσιτισιο, ξερό, πού δέν τό περνάει βόλι.

Για τό τελευταίο αυτό είχε άδικο. Οι γυναίκες στην Ρούμελη δέν αφήνουν νά ξεραθ ή μπουμπότα. Ζυμώνουν πολλές φορές την ήμερα για νά είναι ζεστό τό χαμοκούκι, τό ψωμί πού δέν είναι άνευατισμένο, αλλά εκ του προχείρου τό βάζουν· στην φωτογωνιά τού σπιτιού κάτω από την παφιλένια γάστρα.

"Επειτα άμα ξεραθ τό ψωμί τό πυρώνουν στην

—Δέν ξέρου Γαρφουλιά· θα σε γιαλάσου, και τράβηξε τό δρόμο της ενώ ή κυρά Γαρφουλιά κάθησε πάλι συλλογισμένη στο κατώφλι της. Τώρα όμως φάνηκε στη θύρα της κι άλλη γειτόνισσα ή Γρύλλαινα. Απίθωσε τη στάμνα στο κατώφλι, κλείδωσε, πήρε τό κλειδί, φορτώθηκε τη στάμνα στον ώμο και κίνησε για νερό. Καταβιζόνοντα τά σκαλιά στοχάστηκε την κυρά Γαρφουλιά και την καλημέρησε. Καλημέρα κυρά Γαρφ. πώς έτσι τάχυνό-τάχυνό δώ ; Κείνη δέν άπάντησε γιατί την ίδια στιγμή βωτούσε.

—Κίντες για νερό γλέπου· δέ μ' λές πηδες σύβασ' απόψε ;

—"Αμ· με τίς γίδες τό γαμπρό κυρά Γαρφ. ή άνηψιά σ' δά ή Μαρούδη πήρε τό γιό τ' καπετάν Βλάστη.

Αυτό δέν τό περίμενε ή κυρά Γαρφ. έσπρωξε τη θύρα με θυμό πού κόντεψε νά σπάση και μπήκε μες την αούλή. Άκούς εκεί νά δώσουνε σε τέτλια κοπέλλα, ένα σιλιδόνε, ένα σιχαμένον· δέ βρέθηκε άλλο παιδί νά κάνουν ; μόνη καταλάβαιναν πώς είχε ό γέρο Βλάστης κάτι παραδάκια κι ούλα ό άδερφός της τάτφαιγα... άχ... κείνος ό άδερφός της... ό καπετάν Σταμάτης... ές τόν εύρισκε και έδλεπες τι είχε νά τού ψάλλη. Αυτά σκέφτηκε και πνίγοντα τό θυμό της πήγε κι έπιασε τό κατώφλι, γιατί αούτην την ώρα θα περνούσαν ό άδερφός της πηγαινόντα στο καφενείο. Και πραγματικάως σε λίγην ώρα παρουσιάστηκε ό καπετάν Σταμάτης με τό κομπολόι στο χέρι.

Τόν προσήρε ή κυρά Γαρφουλιά πριν νά καλημερίση.

—"Εκανε γαμπρό, έμαθα —"Εκανε· γιατί ;

—Με τίς υγίες σας δά, μον είχες κι άλλη άδερφή νά καλέσης και δέ με κάλεσες και μένα ;

—Τί σ' ήθελα νά μ' χαλάτης· παντρεία.

—"Αμ· τέτλια παντρεία, μοίρα σ' και ν' έκανε· χαράμες κοντζάμ· κοπέλλα σ' ένα σχαμένονε. "Αμ· καλλίτερα ένα γύφτο πάρα τόν τσιμπλάρ". Κ' έκλεισε τη θύρα πίσω της.

—Παλαθή ! μουμούριζεν ό άδερφός της.

Κάθε άλλη γυναίκα στη θέση της Γαρφουλιάς θα υποχωρούσε· έγεινε πηιά, δέν ξεγίνεται, θα έλεγε· αούτη όμως δέν ήταν σάν τις άλλες· είχε μεγάλη μανία σ' ό,τι καταπιάνονταν. "Αφ' ού μία φορά, θυμούνταν οι γειτόνισσες μάλλωτε με μια κ' έπειδής έκείνη την έπνιξε με τίς φωνές της, πού ή σωνή της Γαρφουλιάς δέν άκούονταν, τάνει· βλέπει και παραπέρα μια σκεπή, πού κατέβαινε ως ένα γόνα άπ' τη γής· άνεβαίνει τό λοιπόν στην σκεπή κι άρχίζει νά ξεφωνίζει τόσο, πού ή άλλη έφυγε κατασκαμμένη άπ' τό θυμό της, κι ό κόσμος έσκασε στα γέλια. "Απ' τόν καιρό εκείνον, δτες μάλλωσαν με την κυρά Γαρφουλιά (σχεδόν καθημερινώς) την έλεγαν ξεσκέπαστη, ίσως για νά της θυμίζουν και τη σκεπή. Σάν τέτλια τό λοιπόν πού ήταν ή κυρά Γαρφ. έέ δειλιάσαν, αλλά σκέφτηκε νά χαλάση την παντρεία.

"Ός την άλλη βδομάδα είχαν τελειώση οι μευλάδες της άραβώνας και τη δεύτερα πρωί ό καπετάν Σταμάτης πήρε τη βάρκα του και πήγε για ψάρια. "Ήταν ήμερα

φωτιά, που δεν λείπει ποτέ, κ' έτσι κάνουν τις πυρομαχίδες, που λένε.

Ψηλά στ' Αγκράς τους κατοίκους μερικῶν χωριῶν τους λένε τὸ ὕψος κ' ἀνδράδες οἱ πεδῖνοι. Καρδιοπαθεῖς γιατί μόνο καλχηπὶ ξέρουν, κ' κινῆγι ἀν βγούν δὲν θὰ τοιφεκίσουν ἀλεύρι πιταρίσιο.

Ἀλλὰ κ' στὰς ἀν ἔκανε ὁ τόπος τῆς Ρούμελης, πάλι οἰκονομικώτερη κ' ἡσπικώτερη τους ἔρχεται ἡ μπομπότα.

Παύς δὲν θὰ περξένευστ' ἀν μάθῃ ὅτι ὁ βασιλεὺς μας ἀποκαλεῖται Μπομπότας, ἐπειδὴ διοικεῖ λαὸ που τρώει πάλι τὸ ἀραβοσίτι;

Καὶ οἱ Τούρκοι κ' οἱ δικοὶ μας κ' οἱ Ἀρβανίτες κ' οἱ Μακεδόνες, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ κ' τοῦ στρατοῦ, δὲν ἐτύχαινε νὰ ἐμιλήθουν γιὰ ἐθνικὰ ζήτῃματα ἀνακτέυκν πάλι τὸ ὄνομα αὐτό.

Τὸ ἄκουσα πολλές φορές κ' τέλος ἀναγκάστηκα νὰ ρωτήσω κ' νὰ μάθω ποὺς εἶναι αὐτός ὁ Γκιωργος ὁ Μπομπότας.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΗΛΣ ΧΑΜΕΝΟΣ

Ὅπου δὲν ὑπάρχουν δρόμοι μετὰ δὲν, στὴ Ρούμελη ἰδίως, πρέπει νὰ πᾶρῃς μιὰ σοβαρὴ ἀποφασὴ, νὰ προσεγγίξῃς πάλι, κ' νὰ περπατᾷς ὁλοένα σ' ἐκθε περιστάση. Ἐδῶ μαζίνονται τὶ λέγεται ἱστορικὰ κ' γρηγορᾷ πνευματικὸς κ' σωφικτός. Πολλὲς φορές ἐξέρχεται τὴ ζωὴ ἀπάνω σ' ἐνα κλωνιὰ δένδρου πού μετ' ἐβλήθη τὸ περὶς στὴ πλάκ' ὑπερτέρου βουνοῦ ὅπου ἐβούλιαζε ὁ δρόμος. Πολλὲς φορές πηδᾷ γκυνάικα κ' ἄνδρες κ' πολὲς φορές ἐκεῖ πού περπατᾷ ἀμέριμνα χώνεται ὡς τὴ μέση στὸ χιόνι ἄχαρνα.

Ὁ δρόμος σου εἶναι διαρκὲς ἱστορία. Καὶ κάθε στιγμή τὴν χάνεις, γιατί τυχίνει νὰ γίνεταί τόσο στενὸς ὅσο οἱ γιδοστράτες, τις ὅποιες περνᾷς, κ' πολλὲς φορές συμπύπτει μετ' αὐλῆς τῶν μύλων πού ἔρχονται ἀπὸ μακριά. Ἔτσι μιὰ φορὰ ἐβραχίσθηκα στὴν Ἀπὸ κ' ἐστρά, μιὰ φάραγγα ἄγρια ὅπου ἐκλήθηκα νὰ μπορῶντας οὔτε ἔμπροσς νὰ κινῶ οὔτε πίσω.

(Ακολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

—Καί, Γιάγκο, εἶπε ὁ δάσκαλος, τί μᾶς μαθαίνει ἡ ἱστορικὴ ἡ μέλισσα;

Γιάγκο (ἀφ' οὗ συλλογίστηκε τί τοῦ ἔτυχε πέρσι) Μᾶς μαθαίνει νὰ μὴν πᾶμε κοντὰ στὸ κυψέλι.

ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΑ

(Ἀπὸ γράμμα Κυρίας δικῆς μας)

Τὴν Τρίτῃ ἀνεβήκαμε τὸ Πλατονέρατο (BREITHORN), βουνὸ 10,000 πόδια ἀψηλὸ ἀπὸ τὴν ἀπανωσιὰ τῆς θάλασσας, πού καὶ πρωτόπειροι ἐφνολα κ' ἀκίντυνα τὸ ἀνεβαίνουν. Κι ἀληθινὰ δὲν εἶχε καμιά δυσκολία. Ζήτημα μοναχὰ ἀντοχῆς. Δηλαδή καλὰ καλὰ δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πὺς τὸ σκαρφαλώσεις, ἀφοῦ πούθενά δὲν ἀναγκάζεσαι νὰ παραίνεις ἀρκοῦδια. Εἶναι ἐτοι σὰν περίπατος πρὸς τὴν κορφὴ παγωμένης κ' ἐπερβολικῆς ἀνηφορικῆς ράχης, περπατᾷς ὅμως μακρυνὸς κ' ἀρκετὰ κουραστικός. Οἱ ὀδηγοὶ σκάβουν τρύπες ὅπου δὲν ὑπάρχουν φυσικά, κ' ἀνεβαίνεις ὅπως ἀνεβαίνεις ἀκαλοπάτια.

Ὁ ζυγὸς εἶναι ὁρατότατος, καὶ γύρω του ξανοίγεται μαγεφικὰ θέα—ἡ Ἰταλία ὡς πέρα στ' Ἀπέννινα, ὁ ἀψηλὸς τοῦ Βέρνας, τὸ Ἀσπροβουνί, τὸ βουνὸ Ρόζα, τὸ Μητροκέρατο, κ' ἄλλα ἀέρατα πού ἔχει ἔνα σωρὸ ὀλόγυρα. Εἴμαστε τυχεροὶ πού πετύχαμε τέτοιον καλὸ καιρό. Ὁ χρωματισμὸς κάθε βουνήσιας θέας δὲν περιγράφεται.

Στὴν κορφὴ φτάσαμε μετὰ 7 καὶ 8 πρωτ', ξεκινώντας ἀπὸ τὴν καλύβα (ὅπου μείναμε τὴ νύχτα) σὲ 4 μετὰ τὰ χαράματα. Ὁ ἀνεμὸς ἐκεῖ ἀπάνον εἶναι καθαριὸ πάγος, καὶ μᾶς κοκκάλασε χέρια κ' πόδια πολλὰ πρὶν περάσουν τὰ 10 λεπτά πού εἴχαμε γιὰ νὰ ξεκουραστούμε. Οἱ ὀδηγοὶ ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ πιούμε ἀπὸ λίγο κονιάκ — ὦ θεέ μου, ποτέ δὲν ἤπια τίποτα τόσο ἀγρία στὴ ζωὴ μου! Οἱ ὀδηγοὶ εἶναι πολλὸ καλοὶ ἀνθρώποι κ' σὲ προσέχουν κ' στὸ παραμυθῶ.

Τὸ πὺ διασκεδαστὸ κ' λιγώτερο κουραστικὸ μέρος τοῦ ταξιδιοῦ εἶναι σὰν περὶς τοὺς διὸ κρουσταλιῶνες—τὸ GORNER καὶ τὸ Θεόδουλο—γιγαντῖα κρουσταλλοχώματα, μ' ἀπανωσιὰ ζωομένη σὰ θάλασσας κ' μετὰ συνεχῆς πυκνὴς χαράμαδες. Οἱ ὀδηγοὶ σοῦ κρατοῦνε σφιχτὰ τὸ χέρι, κ' ἐδὼ κοιτάζεις τις χαράμαδες στὸ βάθος κάτω. Ἡ θέα κάποτε εἶναι καταπληκτικὴ. Οἱ τοῖχοι τῆς χαράμαδας κάτω κάτω βαθιὰ εἶναι καταγάλαιοι (*) κ' κατασκέπαστοι μετὰ

(*) Ὁ λόγος εἶναι ἐπειδὴ τὸ κρουσταλλο εἶναι ἀπὸ καθαρό νερό, κ' τὸ νερὸ ἔχει γαλάζιο χρῶμα. Ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία φτίνει γαλάζιος κ' ὁ οὐρανός—δηλαδή ὅτι λέμε οὐρανὸ εἶναι τὸ χρῶμα τῆς ἀτμόσφαιρας, πού ὄντας ὑγρὰ εἶναι γαλαζόχρωμη. Σημ. Νουμάς.

—Ἐμ γλέψ' γέινεκε ἡ παντρεία μὲ βία κ' δὲν κάλεσάν με κανένας, εἰπ' ἡ νύφη τῆς γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, κ' νὰ μᾶς συμπαθῇ.

—Δὲν πειράζει τίτ' ἔχω γιὰ τὸ μοναχὰ παρακαλῶ νὰ εἴμαστε καλὰ κ' στὸ γάμο νὰ χορεύουμε. Ἡ Μαρουδὴ ἄρχισε νὰ γελᾷ:

—Θὰ σὲ βάνωμε στὸν κάδο, θεῖά.

—Στὸν κάδο στὸν κάδο γιατί ὅλ' σάματος θὰ κακίσω ὁ ἄντρας μ'.

—Μ' ἀλήθεια δὲ σ' βρίζουμες κ' ἔναν ἄντρα νὰ σὲ παντρεύουμε.

—Τὸν ἔχω κ' ἔγω τὸ γαμπρὸ θάρρεις δὲν τὸν ἔχω; καὶ τί, οὔτε προίκα θέλει, οὔτε σπιτί, οὔτ' ἀμπελογράφα; μιὰ φορεσιὰ ρούχα κ' ἕνα σεντόνι ἄσπρο. (Ἡ Μαρουδὴ ἀρχίνα νὰ σκυθρωπάξῃ) Κεῖνος ὁ μεγάλος, ὁ Βισλζεβούλς, πὺς τὸν λένε, ὅς' ἀπ' ὅδ' (ἐδῶ ἔκοψε τὰ γέλια)... καὶ τί ταιριασμένα ζευγάρ' κεῖνος σὰν τράος μετὰ μεγάλα... κ' ἔγω παληόγυδα.

—Μ' πὺς δὲ θὰ πῆς στὸν παράδεισο; εἶπε ἡ Μαρουδὴ —Σώπα ἐσύ τῆς ἔκανε ἡ μάνα τῆς μὴν πειράζει τὴ θεῖά σ'.

—Τὸ παραδοτέος κ' τὸ βλαστήμιες πῶδωσα ἔγω γιὰ τὸν παράδεισο εἶμαι. Ὅμως ἄς τ' ἀφήσωμ' αὐτά. Τί ἤθελα νὰ σὰς πῶ; Σὰν πολὺ βιαστήκατε.

—Ἐμ τί βιαστήκαμε πούνι στὰ εἰκοσ'... εἰκοσι χρόν' κατέλλα ἄλλο δὲ σὲ καρτερῇ.

ὁρατότατα κρουσταλλῖνα πέφνια, διάφανα διάφανα.

Στὴν καλύβα φτάσαμε πίσω σὲ 2 τ' ἀπομεσήμερο κ' περάσαμε τὴ λοιπὴ μέρα πλαγισμένοι, γιατί γυρίσαμε ἀποκαμωμένοι.

Ποτές ὡς τόσο δὲν καταχαρῆκαμε ἐκδρομὴ τόσο πολὺ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΟΛΗ

ΓΡΑΜΜΑ ΕΚΤΟ

ΞΥΛΟΣΚΙΣΤΕΣ — ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Θάταν ταυτολογία ἀνυπόφορη νὰ ξαναπῶ κ' ἔγω ὅτι τόσο ἄλλοι καθημερινῶς κινεῖται στὴς ἐφημερίδες, τὰ περιοδικὰ, τὰ φυλλάδια, στὸ βήμα ἐπάνω κ' στὸν ἀέρα ἀκόμα, πὺς δηλ. πολιτικὰ κεφάλια δὲν ἔχουν μ.ε. Καὶ ὅμως τὸ ζήτημα εἶναι πάντα ἀνεξάντλητο κ' τόσο πολὺπλοκο, οἱ ὅρες τοῦ τόσο παραδολὲς κ' σύνθετες, πού βρίσκει κανεὶς πάντοτε τρόπο νὰ πορεύῃ τὸν σκόπελο τοῦ λεγομένου ἀναμασθήματος. Πολὺ δὲ περισσότερο γιὰ ἐκεῖνον πού ζῇ στὰ ξένα κ' βλέπει τὰ πράγματα μετὰ τὰ μάτια τῆς οὐδετερότητας, χωρὶς νὰ τὸν ἐπηρεάζουν δηλ. οἱ κρίσεις τοῦ τάδε δημοσιογράφου ἢ τοῦ τάδε ἀδικημένου θεσπῆρα. Γιατὶ τὸ δὲν διστάζω νὰ φερῶ τὸ γράμμα μου τοῦτο στὴν πολιτικὴ, ἀπ' τῆς ὁποίας ἐπιτελεῖ τὴν ῥύθμιση ἐξαρτᾷ τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου ἡ πορεία.

Πρὶν νὰρθει στὰ ὀλοσκόπου πρωτότυπα, πού τόσο εὐστοχα μᾶς χαρακτηρίζουν στὸ ἐξωτερικόν, ὡς δοῦμε κ' κείνα, πού μερικοὶ θέλουν νὰ πουν ὅτι συμβαίνουν κ' ἄλλου, παραγυρίζουν πού μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ψιττακοὺς κ' τοὺς πιθήκους τῶν ξενικῶν ἐλαττωμάτων κ' ὅχι ἄλλον. Ἀφοῦ δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ μιμούμαστε ἀρετῆς, εἶναι περιττὸ νὰ καταφεύγουμε στὰντίθετο ἄκρο γιὰ νὰ δείχνουμε πὺς μοιάζουμε τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια βάζουν ἕνα σπέρτο στὸ στόμα γιὰ τσιγάρο, κ' πέρνουν τὸ σοβαρὸ τοῦ πατέρα ὕψος, πού τὰ κάμνει κομικά. Ἀν ἀναλύσουμε λίγο τὰ συστατικὰ τῆς ἀπυλογίας αὐτῶν τῶν συμβαίνει νὰ λ' ὁ δὲν ἔχω θὰ βρούμε ὅτι δὲν ξέρουν καμιά φορὰ τί μιλοῦνε ἀπ' τὸν πολὺ, ὡς φαίνεται, ζῆλό τους, κ' παραφουσκώνουν τοὺς ἰσχυρισμούς τους μετὰ βεβαιωμένα ἐπιχειρήματα, μετὰ ἕνα εἶδος φαύλων κύκλων κ' μετὰ σφίγματα, πρᾶγμα φυσικώτατο, ἀφοῦ τὰ καθυπό ἐπιχειρήματα εἶναι

—Ὅχι αὐτὸ μόνον τί λέω ἔγω; ὁ γαμπρὸς εἶναι στὴν Ἀμερικὴ ὅσο ν' ἄρθη θὰ λὰ κυττάξῃ νὰ μὴν τὸ γυρῇ ἄλλος τὸ κορίτσι κ' πάλι αὐτὸς δικὸς σὰς ἔτανε.

—Τί λόγια ν' αὐτὰ; δαμένο στὸ παλοῦκι τὸν ἔχῃ τὸ γαμπρὸ.

—Ἐμ γαμπρὸ νὰ ἔχομε κ' γαμπρὸ νὰ γυρεύουμε, εἶπε κ' ἡ Μαρουδὴ μετὰ τὴν ἀφέλειά της.

—Καὶ τᾶλλο, εἰπ' ἡ μάνα τῆς, ἂν δὲν τὸν κάναμε μεις, εἶναι τόσο ξενιτεμέν' σ' Ἀμερικὴ πῶχνη κορίτσια κ' ἀδερφάδες; σήμερα ταχὺ μ' ἀπορούσαν νὰ τὸν κάνομε γαμπρὸ κ' τίτ' ἔχω παλὶ!

—Δὲ λέω καλὸ κ' ἄξιο τὸ παιδί, μὰ καὶ σὲ τίτ' ἔχω μοφοκοπέλλα δὲν ταιριάζ' δὲν εἶναι παιδί νὰ τ' ὀρεχτῇς; ἔγω ὅσο γλέπω στὸ χορὸ κίνο τὸ παιδί τ' Ἀντώννας, τὴ νὰ σ' πῶ. λεβέντης σωττός; νάμουνα κορίτσι θελὰ τὸν κάμω ἀγαπητικὸ ἂν δὲ μ' τὸν ἔδωσαν. Νὰ γιατί δὲν ἔκανάτε αὐτόνα, ἀφοῦ τὸ γύρισε τὸ κορίτσι;

Ἡ Μαρουδὴ κατέδασε τὰ μάτια.

—Ἡμεῖς ἕνα κορίτσι εἴχαμε, τὸ πάντρεψάμε δὲν εἴχαμε δέκα νὰ κάνομε κ' τοῦτον νὰ κάνομε κ' κεῖνον. Κι ἀπὸ... ὁ γιὸς τ' Ἀντώννας ἔχ' ἀπὸ πέρ σ' ἀπ' μᾶς ἔφαι νὰ τὸν κάνομε γαμπρὸ; τί προξενίς καὶ τί τὸ κορίτσι; ὅπ' τῶδ' ὀρεσκε.

Ἡ Μαρουδὴ κατακόκκινη ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ μάνα τῆς σὰ νὰ τῆς ἔλεγε μὴ μπορῶντας.

—Τίποτε ραβασάκια;

καλοκαίριν' —χειμῶνας καιρὸς— στὸν οὐρανὸ κανένα σύννεφο, τ' ἀντικρινὰ βράχια λαμποκοποῦσαν στὸν ἥλιο κ' ἐφάνεσαν σὰν κατ' ἐρωτικὰ παλάτια. Ἄστραφταν ἀπὸ μακριὰ τὰ πρᾶσινα φύλλα τῶν πουρναριῶν ὁρσολοισμένα κ' τὸ κυπαρίσσι τῆς ἐκκλησιᾶς στυλόνονταν ἡλιόλουστο στὸν γαλάζιον οὐρανόν. Βαστοῦτε ὅμως καὶ λίγη τσικούρα ἀπ' τὴν χτεσινὴ κακοκαιρίαν. Μέσα στὸ σπῆτι τοῦ καπετάν Σταμάτη ἡ θεῖα Λίνα, ἡ γυναῖκα τοῦ κ' ἡ κόρη τῆς ἡ Μαρουδὴ, κάθονταν μπροστὰ στὴ χαμηλὴ παραστιά ὅπου ἔκειεν ἡ φωτιά σὰν χαρούμενη, μετὰ κοκκινωκίτρινη λαμπρόδα κ' ἀκούονταν ὁ ξηρὸς κρότος πού καθοῦρεταισαν καφρέ. Ἀπάνω στὰ μικρὰ παραθυράκια πλημμυρούσαν ὁ ἥλιος κ' ἡ γλῶσσα ξανθὴ κ' στὸ πάτωμα, στρωμένο μετὰ ποικιλόχρωμο στρωσίδι πού ἔχε ὕψην ἡ Μαρουδὴ μετὰ τὰ χέρια της. Μιλοῦσαν οἱ δύο γυναῖκες γιὰ τόσα μικροπράγματα τῆς παντρείας ὅταν φάνηκε ἡ θεῖα Γαρφουλιὰ μετὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας ψυχρὸς ἀέρας μπῆκε στὸ μικρὸ σπιτάκι γιατί ἀπ' τῆς θύρας τὸ μέρος βαστοῦσαν ἀκόμα τὸ πρῶνόν ἀπόσπιο.

—Καλὴμέρα σας εἶπεν ἡ κυρὰ Γαρφ. καὶ μετὰ ὕψος μας, μετὰ καλὸ νὰ δεχτούμε τὸ γαμπρὸ (ὁ γαμπρὸς ἔλεγε στὴν Ἀμερικὴ) καλὴς στεφάνωσας.

—Εὐχαριστοῦμε, εἶπαν οἱ δύο γυναῖκες. ἔλα νὰ καθῇς σιμὰ στὴ φωτιά γιατί κ' νῆναι τσικούρα σήμερα. Κεῖνη στρώθηκε στὸ χράμι κ' πύρωσε τὰ χέρια της.

—Μόλιναν μετὰ τις ὕψεις σας κ' ἔγω δὲν ἤξερα τίποτα ἡ καμμένη.

λίγα, ασημένια και ανάξια να πλένουν τις λεκέδες που μας κολλήθηκαν τόσο γιερὰ.

Ός κυριώτερο απ' τὰ πρώτα συχνά-πυκνά παρυσάξουν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ ὡς ἡθικῶς ἀνώτερο τῶν ἄλλων, ἀγνὸ καὶ ἀπαλλαγμένο πολλῶν παθῶν, καθὼς τοῦ ἀλκοολισμοῦ κ.τ.λ. Μὰ ἔχασαν αὐτοὶ οἱ κύριοι, ὅτι τὸν λαὸ μας κανεὶς ὡς τώρα δὲν τὸν κατηγοροῦσε ὡς πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦτα, τὰ ὁποῖα ἔμωσ, ἡ ἀλήθεια ἀπαντρεῖ νὰ τὸ πούμε, δὲν τοῦ δίνουν καὶ μεγαλεῖο χαρακτήρος, ὅμοιου μὲ ἐνὸς ἄλλου λαοῦ, ἀλκολικοῦ ὅσο μπόρεῖς νὰ φανταστῇς καὶ ἀναγκασμένου νὰ ζῇ κατω ἀπ' οὐρανὸ μαῦρο καὶ αἰωνίως σιννεφιασμένο. Ἐχάσαν ὅτι πολιτικὴ κακοριζικία καὶ λαϊκὴ ἀξιοπρέπεια εἶναι πρῶματα ἀντίθετα καὶ ἀσχετά, καὶ ἀκατάλληλο τὸ ἓνα νὰ ὑποστηρίζεται ἢ νὰ ἀναιρεῖται ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἀπ' τὰ δευτέρω δικαιολογήματα εἶναι τὰ μπαστούνια τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς καὶ οἱ γροθιὲς τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς. Μὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναπόσπαστα απ' τὰ εὐλογημένα συνταγματικὰ πολιτεύματα, ἔχουν ἐκεῖ κάποια ἀξιοπρέπεια καὶ δὲν ἐξευτελίζονται, ὅσο καθεστῶτα καὶ ἂν εἶναι εὐτελεῖ, καθὼς σ' ἐμᾶς αὐτὰ τὰ σπουδαῖα, γιατί καίριος δὲν μένει καὶ γιὰ μικρότερα. Κι ἐκεῖ βεβαίως γίνονται μεταθέσεις, καὶ ἀντεγκλήσεις τῇ Βουλῇ, μὰ τὸ δικό μας θέαμα πονεὺν δὲν παρουσιάζεται. Ἀς μὴ λησμονοῦμε ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐκεῖ ἡ ἐκπλήρωση τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος καὶ ἡ ἀνελλιπής θεραπεία τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἀνγκῶν σκεπάζουν τὰ μικρὰ ἐκεῖνα σύννεφα τῶν ἐλαττωμάτων, ὅτι οἱ μετανοεῖς ἐξαχνίζονται τὰ ἀμαρτήματα καὶ ὅτι τέλος—ἂν ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειριστῶ καὶ ἐγὼ ἓνα σύστημα—ὑπάρχουν ἡττες ἀντάξιες πολλῶν νικῶν.

Ἀφ' ἡνῶντας τώρα τὰ ὅμοια, ἃς δοῦμε καὶ τὰ πρωτότυπα. Ἐνα πολὺ παραδοξὸς πρῶμα, ποὺ δὲν τραβᾷ ἴσως τῶν ξένων τὴν προσοχὴ εἶναι, ὅτι τίποτε καλὸ ἀπολύτως δὲν χρεωστούμε στὴν πρόνοια καὶ στὴν πρωτοβουλία τοῦ νομοθετικοῦ σώματος καὶ τῆς Κυβερνήσεως. Ὅλα τὰ κάμνει ἡ ἰδιωτικὴ ἰδέα καὶ ἐμπνευση. Αὐτὴ θὰ σηκωθῇ, θὰ φωνάξῃ, θὰ στιγματίσῃ, θὰ πᾶθῃ τὰ κακὰ τῆς μοίρας τῆς ὥς ποὺ νὰ δῇ τοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους νὰ ζυγνοῦν ἀπ' τὸ μακάριο ποὺ κοιμοῦνται στοὺ κόμματος, τίς προστατευτικὲς ἀγκαλιές. Ποιὸν λόγῳ ὑπάρξεως μπορεῖ νάχουν τέτοια τέρατα, τὸ ξέρουν ἐκεῖνοι μόνο, ποὺ εὐτύχησαν νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴ δράση καὶ ἄλλων κυβερνήσεων, ὅπου αὐτὴ κατρωθῶναι, πρῶμα ἀκατόρθωτο σὲ μιὰς ὥς τώρα, νὰ ἐμπνεύσῃ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη, ὅπου γιὰ τὸ κομματικὸ συμφέρον δὲν θυσιάζ-

ζεται τὸ ἐθνικόν, ὅπου γιὰ τὸ ρουσφετι δὲν θυσιάζεται ἡ ἀξιοπρέπεια, ὅπου ὁ βουλευτὴς δὲν ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερο κονδύλι στὸν προϋπολογισμό τοῦ κράτους γιὰ κάποιον συγγενὴ ἢ φίλον διορισθῆναι σὲ νεοδημιουργητὸ θέση, ὡς ἂν τὸ δημόσιο χρήμα ἦταν πράγματι τέτοιο μὲ τὴν αἰσχρὰ τῆς λέξεως σημασία, ὅπου δὲν ξέρουν τί θὰ ποῦν ἑκτακτοὶ σίνδοι, καὶ χασμουρήματα βουλευτῶν, καὶ ἀπροθυμίαι, καὶ ἀλλεπάλληλα προσκλητήρια κομματάρχων, καὶ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποῖους συγκατανεύουν νὰ φέρουν τίς ἐπαρχίας τους καὶ νὰ κάμουν ἀπαρτίαι οἱ φιλοπατρίδες καὶ ἐθνικοί, καὶ ἐθνόμαρτυρες καὶ διαπρεπεῖς πολιτευόμενοι, καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιθέτων, στολισμάτων, φιλοτιμιῶν καὶ ἐν γένει μαργαριταρίων τοῦ κοινοβουλευτικοῦ μας διαδήματος ποὺ στεφανώνει τὸ χαριτωμένο μας βασιλεῖο.

Ὅτι ὅμως εἶναι ἀκατανόητο εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀντίληψη τῶν πολιτικῶν μας. Γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος τους, καὶ νὰ κλάψουμε ὅσο πρέπει τὰ χεῖλιά μας, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπιθεωρήσουμε λίγο τὰ ἔργα τοῦ 97. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ἡ πιὸ πιστὴ καὶ ἀλάνθαστη εἰκόνα τῆς παντελοῦς μας ἀνικανότητος εἰς διεξαγωγὴν καὶ λύσιν διπλωματικῶν κόμπων καὶ εἰς ρύθμισιν δρόμου συμφωνοῦ πρὸς σκοποὺς προσχιδισμένους.

Ἡ πρώτη καὶ ἀσυγχώρητη ἀποβλάκωση τῶν πτέρων τοῦ ἔθνους ἦταν ἡ ἀπροβλεψία. Δὲν προβλέψαμε πόλεμο, λένε, καὶ γι' αὐτὸ εἴμασταν ἀνετοίμαστοι. Ἐγὼ τοῦλάχιστο δὲν βρίσκω λόγια νὰ χαρακτηρίσω αὐτὴν μας τὴν νηπιότητα, δὲν ξέρω ἂν ἀνθρώποι μὲ λίγο μυαλὸ θὰ πάθαιναν μιὰ τέτοια στράβωση τοῦ νοητικοῦ τους. Τὸ νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἑκδοσὴ τοῦ πολέμου μὲ τὸ «δὲν πρόβλεψα» εἶναι σὰν νὰ φωνάζουν, ὅτι δὲν διαφέρουν ἀπὸ μωρὰ παιδιὰ, ἀνίκανοι εἰς πολιτικὰ πρᾶγματα, ἀνίκανοι νὰ πέρουν τὸν τίτλο τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, ὀνόματα ποὺ σ' ἄλλα μέρη κροτοῦν, καὶ μόνο σ' ἐμᾶς κατάντησαν συνώνυμα τοῦ ξυλοσχιῆ, ὅτι ἐπίστεψαν εἰν τῇ χαζότητι καὶ κοκορομυαλοσύνῃ τους» πὺς εἶναι δυνατόν Ἕλληνες καὶ Τούρκοι νὰ ζήσουν χωρὶς πόλεμο καὶ ἔχθρες ἀκατάπαυστες, ὅτι στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν φτάνει αὐτοὶ ἂν, ἀπὸ πρώτης τάξεως διοργανωτὰς διαδηλώσεων καὶ καλικοτζάρους τῶν ἀνακτορικῶν χορῶν, ἐκλήθησαν νὰ διευθύνουν τὰς τύχας ἔθνους ἀξίου βεβαίως καὶ κλιτέρων κυβερνητῶν.

Κι ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ἡ διαρκὴς ἐτοιμασία τῆς χώρας δὲν ἦτο κατ' ὀρθωτὴ δι' ἑλλειψιν πόρων—πρᾶγμα

ἀδύνατο—πὺς ὁ θαλερὸς τοῦ Μωρητᾶ γέρος, στὸν ὁποῖο δὲν ἀμφισβᾷ ὅτι ἡ ἐγνώμων οὐσα πατρίς, θὰ ἔγειρε μετὰ θάνατον ἀνδριάντα, πὺς αὐτὸς δὲ σταθῇ καὶ νὰ ἀποσοβῇ τὸν πόλεμο μὲ μιὰ προνομιωτέρα διαγωγὴ απ' ἐκείνη ποὺ εἰδεξε στὴν Κρήτη, τὴν πρώτη ὅλων αἰτίαι; Τί ἄλλο ἀπέδειξε καὶ κείνος καὶ οἱ συναδελφοὶ του παρὰ ὅτι ὁ μύλος τοῦ Νασταδι ὁ χτισμένος σὲ ρόδες γιὰ νὰ γυρᾷ εὐκόλῃ στὶς μεταβολὰς τοῦ ἀνέμου, ἦταν πολὺ πιὸ σταθερὸς απ' τὴ λεγομένη—(δὲν ξέρω ποῖς ἀστεῖος ἐφάρμοσε καὶ σ' ἐμᾶς τὴ λέξη αὐτή)—πολιτικὴ τους;

Πόση ἔπειτα ἀναποφασιστικότης καὶ φόβοι καὶ δισταγμοί, πρᾶματα ἀσυμβίβαστα σὲ παρόμοιες περιστάσεις, καὶ στὸν πόλεμο καὶ μετὰ τὸν πόλεμο στὴ συνολογικὴ τῆς εἰρήνης, καὶ τοῦ δανείου τῆς ἀποζημιώσεως, δισταγμοὶ καὶ ἀναβολές, ποὺ στὸ τέλος μᾶς φιλοδωρήσαν καὶ τὴν ἐλεγχον;

Πολλὰ ἀκόμη προῖντα φυσικὰ καὶ βιομηχανίας θὰ στείλουμε στὸ ἐξωτερικόν, μὰ πολιτικούς καὶ διπλωμάτας οὔτε τώρα, οὔτε γιὰ ἄκοκτο ἀκόμη διάστημα φαινόμενα προωρισμένοι νὰ ποκτῆσουμε, πρᾶμα ποὺ πρέπει νὰ καταλάβουμε ἂν ἐννοεῖται, ζοῦμε καὶ ἔχουμε τὴν ἀξίωση νὰ ζήσουμε μετὰ τὴν πολιτισμῶν ἐθνῶν, ποὺ πρὸ καιροῦ ἐμύρφωσαν τὸ ἀπαραίτητο στὴν προκοπὴ τοῦ ἔθνους στοιχεῖο, τέλει καὶ ἀξιο νὰ δέχεται τίς εὐλογίες του, καὶ ὅχι τυφλοσυντημένους ἀνθρώπους ἀπὸ κάθε ἀνεμο ποὺ θὰ φουτῶσῃ τοῦ μυαλοῦ τους τὰ πανιά.

ΔΑΜΩΝΑΣ

Ο ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἐμπνευση ἀπὸ τὸν Θίογνι)

Πάντοτε χαίρεται ἡ καρδιά μου ἡ ποθητὴ ὅταν ἀκούω γέμισμα κανάτας θελκτικῆς. Χαίρω νὰ πίνω μόνος μου, μακριὰ ἀπὸ θηλυκὸ κρατῶντας ἓνα ταμπουρὰ ξεμαυλῆτῃ.

Σ' ΕΝΑ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

(Ἐμπνευση ἀπὸ τὸν Ἀνακρέοντα)

Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω, χελιδονάκι ἄλλο; Θέλεις νὰ ψαλιδίσω τὰ ἐλαφρὰ φτερά σου, ἢ κάλλιο απ' τὸ στόμα τῇ γλώσσῃ νὰ σοῦ βγάλω ποὺ πᾶει σὰν ροδιάνι; γιατί στὸ πέρασμά σου λαλεῖς μὲ τοση χάρη; Κι' απ' τὰ συλλογικά μου τὸν νοῦ μου ἔχεις πάρει; Κ. Σ. Γ.

—Ραβασάκια σὰν ἔστειλες τ' εἶχε τελειωμένοι πρῶτα τούτην καὶ κοντὰ κοιλόνην ἡ γέρο Σταμάτα, ἀλλὰ γλυκόλοα, λουλούδια εἰς πετοῦσε. Κεῖνο, γι' αὐτὸ θύμωσ' ὁ πατέρας τῆς καὶ δὲν τὸν ἔκανε ὅμως τί νὰ πῆς εἶναι καὶ τυχερὰ αὐτὰ.

—Καλὰ εἶσαι μ' φαίνεται πὺς εἶστε συμπεθεροὶ μὲ τὸ καπετὰν Βλάση.

—Ἐμ συμπεθεροί, ξεσυμπεθεροί, τώρα ἡ παντρεῖα γίνηκε, δὲ χαλνέει. Αὐτὰ μὴλεγε ἐφῆς κ' ἡ νύφη μ' πῆγε νὰ ρωτήσω γιὰ τὰ νήματα πὺς τὰ βάζει, ἃς εἶναι δᾶ, καὶ μὴλεγε «εἶσαι, λέει, εἶσατε γενιὰ καὶ παντρεῖα δὲ γένεται». Ἡμεῖς ρώσαμε τὸ διαπότη' το' εἶπα κ' εἶπε πὺς γένεται.—Ἀς εἶναι, μ' λέει, σὰν ἦταν δὲν ἔλεγαν νὰ μὴ παῖρ- νωνται συμπεθεροί.—Τί νὰ κάνωμε λέω κ' ἐγώ, γλέψ τὸ χωριό μας εἶναι μικρὸ καὶ δὲν ἔχει καὶ ἄλλο κοντὰ νὰ γένωνται συμπεθεργιὰς ὕστερα καὶ τὰ παιδιὰ εἶναι λίγα καὶ ἐλὲς δὲ θὰς κάνεις γαμπρὸ γενιὰ σάματις, λίγες παντρεῖες εἶναι ἔτσι δὴ ἀδέρφια, δὴ πρῶτες ἀδελφές; Κι' ἀπὸ κ' ἡμεῖς τὸν ξέρουμε καὶ τί εἶπαμε ν' ἄλλ' φορὰ π' μᾶς τὸν προξένεον; γενιὰ εἶναι, γάμος δὲ θεμελιών' καὶ δὲν τὸν ἔκανάμι. Ἐ τώρα γλέψ πῆγε καὶ σ' ν' Ἀμερικῇ.

—Σὺν πῆγε σ' ν' Ἀμερικῇ μάκρυνάτι;

—Δὲ μάκρυνάμι, μ' τί νὰ πῆς εἶναι καὶ τυχερὰ αὐτὰ γυρίσεις, γυρίσεις πάλι ὅτι εἶναι τυχερὸ σ' δὲν ξεφεύγεις. Ἐ, στάθηκε καὶ τὸ Μαρῶ, ἡ ἀδερρὴ τῆς Μαρουδῆς, κάντε τον, κάντε τον, τὸν κάνάμι.

—Αὐτὸ ἓνας λόγος εἶναι' μὰ κυτᾶζτε τώρα: ἦτανε πρὸς νὰ γένῃ αὐτὴν ἡ παντρεῖα; δὴ ἀδελφάδες δὴ πρῶτα ἀδελφεία; μὴ κυτᾶζετε σήμερ νὰ τὸ μαπαλώσετε ὅπως ὅπως ταχὰ σὰ δυστυχέψ' τὸ κορίτ' καὶ δὲν εἴσατε καὶ σεις νὰ τὸ προστατέψετε; δὲν εἶναι παιῖς γέλασε αὐτὰ τὰ πρᾶγματα, ἡ παντρεῖα πρὲς νὰ χαλάσῃ.

—Μ' εἰντε παλαβή, πὺς θὰ χαλάσουμε τ' παντρεῖα; δὲ λὲς τί λέει καὶ ὁ ἀφέντης μας;

—Ὅπως ξέρετε πᾶλε' εἶσαι ἔχετε τὸ κορίτ' ἐγὼ δὲν ἀνακατώνομαι, εἶπε κ' ἐσηκώθηκε νὰ φύγῃ.

—Καλὸ βράδυ σας εἶπε.

—Στὸ καλὸ θεῖα Γαρφ. εἶπ' ἡ Μαρουδὴ καὶ μόλις ἡ θύρα ἐκλείσε γύρισε στὴ μάννα τῆς—Μάννα, εἶπε, καλὰ λέει ἡ θεῖα, εἴμαστε συμπεθεροὶ καὶ τέτλιες παντρεῖες δὲν προκόβει.

—Μωρὴ εἰντε καὶ σὺ, ποῦ ἦρθε κείν' ἡ παλαβὴ καὶ σ' σήκωσε καὶ σένα τὰ μυαλὰ σ'. Μοναχὴς μας εἴμαστε νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε;

Ἡ θεῖα Γαρφουλιὰ βγαίνοντας ὅξω ἄρχιζε ν' ἀνεβαίνει τὸν ἀνήφορο γιὰ νὰ πᾶθῃ στὴ γαιτοριά τῆς, ὅταν τὴ βρῆκε ἡ παπαδιά, μιὰ γρηῃ κουφῇ. Μὲ τς ὀφθαλμοὺς τῆς εἶπε.

—Καὶ στὸ κεφαλάκι σ' παπαδιά μ'.

—Πὺς εἶπες; κυρὰ Γαρφ. δὲν ἄσας.

—Εὐχαριστοῦμε εἶπα παπαδιά μ' ἓνα τέτλιο καὶ χε- ὀτερο στ' ἄγγόνι.

—Νᾶσαι καλὰ κυρὰ Γ. Ἀμ' τί βασιλοπαῖδ' ἔκανάτι γαμπρὸ.

—Ἀμ' ἐγὼ τῶταξα εἶλεγε μοναχὴ τῆς ἡ θεῖα Γ. ἡ νὰ παθῇ ἡ ζούρα νὰ τὸν κολλήσῃ νὰ μὴ γυρίσ' πίσω απ' ν' Ἀμερικῇ.

Κεῖνες τίς ἡμέρες εἶχε γράμμα καὶ ὁ γαμπρὸς απ' τὴν Ἀμερικῇ δὲν εἶχε καυιὰ ἀντιλογία γιὰ τὴν προῖκα καὶ τὰ χωράφια, ὅσα τοῦταζαν. Εἶχε μαπακάρῃ μὲ ἀγγλικὸ βαπόρι, ποῦ πῆγαινε γιὰ τὴ Ρουσσῖα. τὸ ταξεῖδι θὰ βα- στούσε τρεῖς μῆνες, μὰ τὸ Πάσχα θὰ ἔρχονταν στὴν πα- τριδα γιὰ νὰ κινή τὸ γάμο.

—Καλῶς νὰ ἔρθῃ, εἶπ' ἡ μάννα τῆς Μαρουδῆς σὰν τᾶ- κουςε, ποῦ τὸ διάβαζαν' κύττα ἐσὺ νὰ τελειώσης τὰ προί- κια σ' εἶπε τῆς Μαρουδῆς ποῦ χαίρονταν.

—Ἀφσε νὰ χροῦμε τὸ γράμμα, εἶπεν ἡ Μαρουδὴ καὶ γιὰ τὰ προίκια ἔχομε καιρὸ ἄκομα δὲ διάβασαμε τὸ γράμ- μα καὶ σ' ἔπιασαν οἱ βιὲς ἐσένα' ὡς τ' Ἀμπερὴ εἶναι τό- σες μῆνες, ὅ,τι μᾶς λείπεται τὸ φιλάνομε.

Ἀπὸ τότες ὅμως εἶχαν περάσῃ μῆνες, εἶχε περάσῃ καὶ τὸ Πάσχα καὶ γράμμα ἀπὸ δὲν ἔλαβαν.

Μιὰ μέρα ὅμως, ὅρα τοῦ ἐσπερινοῦ, ποῦ ἡ θεῖα Λένη, κάθονταν σκεπτικῇ, γλέπει τὸ μικρὸ γραμματοκομιστὴ καὶ φανερώνεται μπροστὰ τῆς λασπωμένος.—Καλῶς τὰ δέχτηκες θεῖα' γράμμα' απ' τὸ γαμπρὸ.

—Εὐχαριστοῦμε παιδί μ' εἶπ' ἡ θεῖα Λένη καὶ τὸ

Ο 'ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Φρ. Χρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΣΥΝΔΙΕΤΑΙ: Στη κιάλια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οι κonomικών, Σταδίου Τροχιοδρόμου ('Οφθαλμιατρείου), Σταδίου 'Υπουργείου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «'Εστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΔΙΑΦΟΡΟ

Αν οι «Εκκλησιαζουσες» του 'Αριστοφάνη τραβήξανε το διάολό τους κ' έγιναν άγνωστες στ' άπλυτα χέρια του Κουρούπη. Τό περιμέναμε και γι' αυτό και μιά διάθεση δεν έχουμε να νοιώσουμε φιλολογική συζήτηση μαζί του. 'Ας συζητήσουν όσοι άνόητοι πίστευαν πως μπορούσε το δημοσιογραφικό αυτό κουμπί να βγάλη ποτέ καλύτερη δουλιά. 'Εμείς δυο λόγια μονάχα θα πούμε, όχι στον Κουρούπη—για όνομα του Θεού!—μα σ' εκείνον που διευθύνει την 'Αστυνομία μας, γιατί κάθε δουλιά φιλολογική του Κουρούπη, και μάλιστα την τελευταία, μονάχα άστυνόμοι και άστιάτροι μπορούν να την κρίνουν.

Ασιδόν λέμε και ύποστηρίζουμε πως η 'Αστυνομία έπρεπε με κάθε τρόπο να έμποδίση να παρασταθούν οι «Εκκλησιαζουσες», όχι από σεβασμό στον δυστυχισμένο 'Αριστοφάνη, μα χάρη κεινώνε που τις άκουσαν. 'Αν παρα-

σταθήκανε οι «Νεφέλες», έχουν τόσα έλαφρυντικά, άφου μεταφρασθήκανε από τον Σουρή, πούναι έπ' τέλους ποιητής, κ' η μετάφρασή του ήτανε φιλολογική, εύσυνείδητη, τίμια, κι όχι αίσχρη και πομπιερμένη.

Ο Κουρούπης όμως τί έκανε; 'Ο,τι μπορούσε να κάνει κάθε Κουρούπης. Πήρε το άρχαιο κείμενο, πήρε και μιά κουτσογαλακική μετάφραση—γιατί άρχαία έλληνικά δεν έμαθε και δεν ξέρει—τη μετάφρασε κουτσά στραβά, όπως μπόρεσε, φροντίζοντας να φουσκώνη μόνο, σά γουρούνια, κάθε αίσχρότητα που άπαντούσε στο κείμενο, κ' έτοιμ σερβίρισε το αίσχρούργημα αυτό άπάνω στη σκηνή. 'Αν καταπιανότανε αυτή τη βρωμοδουλιά η 'Αρχόντω ή η 'Αντωνάδαινα θα τα κατάφερναν καλύτερα, γιατί καλύτερα ξέρουν την γλώσσα του Κουρούπη. Καί θέλαμε να ξέσσουμε αν τότε η 'Αστυνομία, μ' ένα ξερό «άπαγορεύεται άυστηρως η είσοδος εις τας κυρίας», θάβηκε την κ. 'Αρχόντω ή την κ. 'Αντωνάδαινα να μεταφέρουν άπάνω στη σκηνή τη γλώσσα που μιλιέται στα παρθεναγωγεία τους.

'Αστυνομικό σκάνταλο λοιπόν έχουμε κ' έδω κι όχι φιλολογική άποτυχία. Για σκεφθήτε το λίγο σοβαρά και θα ήπτε πως άμέσως θα τρέξετε να συχαρώτε τον κ. Σκωτίδη και να του ευχηθήτε πάντα με τέτοια ραπανόφυλλα να στεφανώνεται η άστυνομική δράση του.

ΑΚΟΥΣΤΕ

τά χρυσά μαντάτα, οι Ρωμαίοι, και χειροκροτήστε. Η έθνικωτάτη «'Εσπερινή» από την 1 του Σεπτεμβρίου μεταφέρει τα γραφεία της, τα έθνικωτάτα, στο μέγαρο Δεμερτζή, άπέναντι από τους Βασ. σταύλους.

Τόχτε για μικρό αυτό; Για σκεφθήτε το λίγο! Η «'Εσπερινή» στο μέγαρο Δεμερτζή! 'Εχει σημασία το πράμα. Και μεγάλη, μάλιστα. Το φωνάζει δα κ' η ίδια. «Η «'Εσπερινή» εγώ και έν τούτω καινοτομούσα... έγκαθιστά τα γραφεία της εις το περικαλλές τούτο μέγαρον, συντελούσα άλμακτικώς εις την προαγωγήν και της έξωτερικης παραστάσεως του 'Ελλ. τύπου».

Τα συχαρήκια μας λοιπόν στον 'Ελλ. τύπο που η «'Εσπερινή» τον προαγάγει κ' έξωτερικώς. Για την έσωτερική προαγωγή του φροντίζει πια ό ίδιος.

Μα τα συχαρήκια μας άκόμα και στο Έλλην. δημόσιο που ύποστηρίζει τέτοιες έθνικές ψευτοφυλλάδες σαν την «'Εσπερινή» και τους δίνει τα μέσα να νοικιάζουν μέγαρα και να μάς γεμίζουν σάλια σά νιόπλουτοι άρχοντοχωριάτες.

άφήσιμ' αυτά. 'Ερχεσαι λίγο ως το σπίτι μας είπ' η μάννα μ' να μάς διαβάσης ένα γράμμα που μάς έστειλεν ό γαμπρός;

—Δε μ' λες καυμέν' τόσες ώρες να σ' πω κ' εγώ καλώς τα δέχτηκες; Μ' τί σ' έγραψ';

Η Μαρουδή έκοψε τα γέλια.—Μ' σάν ήτανε να ξέρουμε τί έγραψ', τί σ' θέλεις είναι να το διαβάσης.

—Καλά λες Μαρουδή μ' εγώ είμαι έξαχσμέν'.

Σε λίγο βρίσκονταν κ' οι δυο στο σπίτι της Μαρουδής —'Ελα, της είπε η θειά Λένη, καυμένη, Κατίνα να ζήσης' κάθε ώρα και σ' άνοχλούμε.

—Δεν πειράζ' καυμέν' και σ' δόσε μ' το γράμμα.

Τό πήρε και τό διάβασε πρώτα με τό νού της, ένψ ή Μαρουδή σκυμένη στον ώμο της ξεφώνιζε τα γράμματα ένα ένα.

—'Εξαρνα ή Κατίνα γυρίζει και λέει.

—'Αίντε θειά Λένη κύττατε να κάν' άλλο γαμπρό, τούτος δεν είναι για τέ σένα.

Η θειά Λένη δεν άκουσε καλά. Ντε μωρή Μαρουδή, είπε, σάπα έσύ τώρα ν' άκούσωμε τί λέει. Πώς είπες Καλιόπη μ' έχασα και τ'ονόμα σ' Κατίνα μ'.

—Να θέλ' λαγούς με κδούνια, είπεν ή Κατίνα

—'Εμ' πως έν' αυτό; δώσε μας να καταλάβουμε.

—Να τί λέει το γράμμα' θέλω λέει το σπίτι' να είναι σ' ν' άπάνω γειτονειζ', κι άλλες 20 λίρες άκόμα.

—Μ' τώρα θα π'ε γεννήσ'.. έκανε ή Μαρουδή.

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

μας Judas Errant κατάφερε κάτι που θα τιμήση με δαύτο στ' αλήθεια τό Ρωμαϊκό θέατρο. Θυμόσαστε βέβαια τήθ' άνατο δ'ήγημά του «Μπήκαν κλέφτες στο μαντρί», που τό δημοσιεύσαμε πέρσι τό Δεκέμβρη. Λοιπόν τό δ'ήγημά του αυτό κάθισε και τόρτιαζε κωμωδία με τρεις πράξεις και με τραγουδία που τό τόνισε ό κ. Μπούκης, ένας νέος, μουσικός που τώρα τελευταία γύρισε από τη Γερμανία.

Σάν παρασταθ' ή κωμωδία αυτή—κι αν προερχάση θα την παραστήσουν φέτος στο «'Αθήναιο»—θα δούν οι Ρωμαίοι κ' ένα γνήσιο Ρωμαϊκό έργο, βγαλμένο από τη Ρωμαϊκή ζωή και γραμμένο από Ρωμαί άληθινό συγγραφέα που φρόντισε, σάν τόγραφε, να ξεχάση, στα διάβασε και να θυμηθ' μονάχα στα είδε κι στα αίστάσθηκε.

Να παρασταθ' μιά φορά ή κωμωδία του συνεργάτη μας. Αυτό μονάχα ζητούμε. Και για την θριαμβευτική έπιτυχία της μπορεί από τώρα να ύπογράψουμε άκόμα και τυφλά.

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ

φύλλο γράψαμε πως δε θα διαλυθ' ή Βουλή, άφου ό κ. Δεληγιάννης άποφάσισε να ταξιδέψη στην Εύρώπη. 'Αν ήταν να διαλυθ' ή Βουλή, είπαμε, τό ταξίδι του γέρο Κορδονατου θα γινότανε στ' Αιθιοπία ή στο Μωριά.

Φαίνεται, πως σωστά δε λογαριασάμε, γιατί καθώς μάς έγραψε κάποιος φίλος μας, ίσα ίσα έπειδή ταξιδεύει στο 'Εξωτερικό ό κ. Δεληγιάννης, θάχουμε και διαλυση της Βουλής.

«'Είρετε γιατί ταξιδεύει; μάς ρωτά: ό φίλος μας. Για να δώση αφορμή στους σπαδούς του να του κάνουν, μεθούριον που θα γυρίση από την Εύρώπη, ύπεδοχή. Θ' άκουστούν ζητωκραυγές, θα καούν μερικά βεγγαλικά φώτα, θα βγάλ' ην άπκαρίτητο λόγο του και τό ρέστα είναι πια γνωστά άπ' άλλες παρόμοιες περιστάσεις».

Σά σωστά μάς φαίνονται όλ' αυτά. Μήπως έχετε λόγου σας αντίρρηση;

Η ΜΕΛΕΤΗ

της «'Εφ. της Κυβερνήσεως» είναι πολύ ώφελιμη, τώρα μάλιστα που δημοσιεύονται σωροί πάψεις, μεταθέσεις και διορισμοί των υπαλλήλων. 'Από την μελέτη αυτή μπορεί κανένας να δη όλοφάνερα πως και γιατί κατάντησε σ' αυτό τό άξιοθρήνητο σημείο τό Ρωμαϊκό.

Να κ' ένα παραδειγμα μέσ' από τό σωρό: 'Ας πούμε πως ό κ. Ρουφετόπουλος λ. χ. έχει τα μέσα και πρόκειται να διορισθ' κάπου Γραμματέας Ειρηνοδι-

—Να σκάσης στρίγλα, την άποστόμωσαν ή μάννα της.

Η Μαρουδή έπεσε κατακόκκινη τ' έμια κασιέλα—δσο για την Κατίνα, αυτή είχ' άφήση τό γράμμα σε μικρή άρχαία παρθούρα κ' έφυγε άμύλητη—κ' είλε τα μάτια κλειστά, συλλογίζονταν λίγο να την πάρη ό ύπνος' αλλά την ξύπνησε δυνατός στεναγμός. Τινάχτηκε κ' είδε τη μάννα της γεμμένη στο στώμα ν' άναστενάζη βαθιά. «'Αχ! τί θέλες και με γενούσες, μαννάκι μου.. Τί θέλα κ' έβανα μες τό σπίτι τό γουμαροπόδαρο... που θα τό βρούμε τό σπίτι σ' ν' άπάν' γειτονιά... 'Εχω και τ' στρίγλα και με σκά'.. άχ... μαννάκι μ'..θα πιθάνω.

Η Μαρουδή ζύγωσε κ' έγγισε τό μέτωπό της' έκαie. Πήρε ένα μαντήλι καθαρό και βρέχοντάς το με νερό κρύο τώθαλε άπάνω. 'Εστειλε να φωνάξουν και τη μεγαλύτερη της αδερφή τό Μαριώ' σε λίγο αυτή κατέβαινε τον κατηφορικό δρόμο προς τό σπιτάκι ακούζωντα: ν' έφανε τ' μάννα μ'...π' ν' φάνε τα κεφάλια της.

'Απ' τη φωνή της που πλησίαζε ξύπνησαν ή άρρωστη' τ' είναι ήρ ή Μαρουδή, ρώτησε με βλέμμα δειλό, τρέχα να ιδής πως είναι.

—Δεν είναι κανένας μάννα είπε ή Μ. πίες να κοιμηθής.

—'Ως τόσο έφτασε κ' ή Μαριώ με κλάματα στα μάτια:

—Τί είναι, είπε με φοβερή καικλαμμένη φωνή, τί είναι κ' έπεσε πάλε να πεθίνης, πως διάολος ήρθε πάλε και σ' άνώχλησε; 'Εσύ που είστανε, είπε της Μαρουδής, και δεν

φίλεψε.

Η Μαρουδή που ήταν άπάνω και ύβαινε δεν κατάλαβε καλά πως ήρθε' γι'αυτό φώναζε' πως ήτανε μάννα; —'Ελα κατ' Μαρουδή μ' κατέδα, άπ' τό γαμπρό γράμμα.

—'Αμ' πως ήταν αυτό και μάς θηήθηκε, είπεν ή Μαρουδή αδιάφορη.

—Σώπα' μη λες τέτλια, της είπ' ή μάννα της' δε λες καλώς ήρθε; μόνη κάθεται αυτού και μ' ψάλλεις;... καβαλλάρης έν' αυτός, έ,τι θέλει κάνει' δε στοχάζεσαι μαυρισμέν', σά σ' άπαρητήσ' που θα βρούμε γαμπρό; 'Ελα τώρα μην κάθεται, πετάξου μιά στιγμή στην Κατίνα' να έρθη να μάς τό διαβάση.

Η Μαρουδή, αν και άπρόθυμη, έτρεξε στης Κατίνας, κοπέλλας 20 χρονών, που καθόνταν λίγο παραπέρα άνάμεσα στα πολλά τα δέντρα. 'Ηταν ή μόνη του γειτονίσσα' την βρήκε να κοιμάται, άπ' τον πολύ κρότο όμως ξύπνησε.

—'Εσύ είστανε καυμέν', είπε με τη βαρεία φωνή της, και με χ'τρόμαξες' κ' ένα όνειρο πούγλεπαί τί κρίμα, τώκομεις στη μέση.

—Δεν πειράζ' είπ' ή Μαρουδή με χαμόγελο' τάξε το ότι κ' έμένα που με 'βλέπες είμαι όνειρο και κοιμήσ' πάλε να ιδής κι άλλα.

—'Οχι δα καυμέν' τώρα θελά ξυπνήσω. Τί ώρα ν' άναι; πέρασε τό γιώμα;

—Τώρα; έχ' ώρες που σήμανε κι ό έσπερινός. 'Ας

κειού. Οι θέσεις είναι συμπληρωμένες και για να διοριστεί ο Ρουσφετόπουλος πρέπει να παυθεί ένας άλλος. Ποιός θα παυθεί; "Α, τον βρήκαμε! Ο γραμματικός του Ειρηνοδικείου Φολεγάνδρου κ. Παυσανίας. Δεν μπορεί όμως να πάει στη Φολεγάνδρα ο κ. Ρουσφετόπουλος, γιατί τη θέση αυτή την ζητάει ο Γραμματικός του Ειρηνοδικείου Τζουμέρκων κ. Συναλλαγίδης, φίλος του υπουργείου κι αυτός. Μά και ο Ρουσφετόπουλος, ούτε τα Τζουμέρκα θέλει. Πού να τον τοποθετήσουμε;

Για να συμβιβαστούν όλα αυτά, αρχίζει ο περιφημος χορός που χορεύεται μέσα στις στήλες της "Εφ. της Κυβερνήσεως" και κοστίζει τότες χιλιάδες στο Δημόσιο ταμείο.

Καμαρώστε τον τώρα λιγάκι τον χορό αυτόν: «Διορίζεται ο κ. Ρουσφετόπουλος γραμματικός του Ειρηνοδικείου Κυθήρων αντί του κ. Ν. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Αργολιστής, αντί του κ. Χ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Παξών, αντί του κ. Β. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Αιγιάς, αντί του κ. Γ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Ανάφης, αντί του κ. Τ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Τζουμέρκων, αντί του κ. Συναλλαγίδου μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Φολεγάνδρου, αντί του κ. Παυσανίου απολυμένου.»

Βάλτε τον χορό κάτω, κοιτάξτε τις αποστάσεις, λογαριάστε τα οδοιπορικά έξοδα κ' έπειτα δώστε δέκα ρακέλλα στο Ρωμαιοίκο.

Για να διοριστεί ένας φίλος του κόμματος, δέκα έκοσι άνθρωποι αναγκάζονται να οργώσουν από την μια ως την άλλη ακρη την Ελλάδα, και τα έξοδα του οργώματος πάντοτε στη ράχη της Ψωροκώστινας.

Τι άσυνείδητοι άρτοί οι ξενοδόχοι! έλαβε κάποιος αγαπητήμένος. Τις προάλλες ένας μου κάθισε ένα κάλικο πεντάδραχμο, που άκόμα δεν κατόρθωσα να το ξεγυρώσω.

Η άπάθεια των καλών ανθρώπων βλέπεται πιο πολύ από την ενέργεια των κακών.

—Κατηγορούμενος, είπες ο δικαστής, θα πεις τρεις μήνες φυλακή για να μάθεις άλλοτε να κλέβεις πρόβατα.

—Άδικα άδικα, είπες ο κατηγορούμενος. Δεν τάκλεψα, δεν τάκλεψα...

—Μήν επιμένεις. Νά, εδώ δύο άνθρωποι που σε είδαν.

—Τι κι' ε' με είδαν δύο άνθρωποι; Έγώ μπορώ να σου φέρω είκοσι που δέ με είδαν.

Δε μάς λείπει τόσο η δύναμη όσο η θέληση, έλεγε ο Ροσεφουκός. Συχνά φανταζόμαστε κάτι αδύνατο, μα είναι πρόφαση, κι άληθινά έτσι δε ζητούμε παρά να τα τεράζουμε με την ακαμωσιά μας.

—Τι θα κάνεις, Γιάγκο, δτα μεγαλώσεις; Ρώτησε ο πατέρας παρατηρώντας το γόκα του με καμάρι.

—Θ' άφίσω γένια, είπες άμέσως το παιδί του.

—Μπα! Και γιατί;

—Νά, γιατί θάχω λιγώτερο πρόσωπο να πλένω.

κύνταξες, πιδε ήρθε και τ' ν' άνώχλησε;—Μ' τι θελά κάνω έγώ; είπες δειλά η Μαρουδή.

Η μάννα τους είχε άνασκηκωθή λίγο στο στρώμα—Σώπα Μαριώ μ', της είπες, δεν άκούς π' μάς γυρδένε σπ'τ' σ' ν' άπάνω γειτονιά.

—Έ σά γυρδένε.. δεν είχαμε τίποτα; δ,τ' τσιτωτάξά με, κείνο θα πάρνε, σά θέλνε..

—Άμ' δεν άκούς πούχε γράμμα ή γαμπρός.

—Έ σάν είχε γράμμα κι ή γαμπρός, αύτες τονέ δάνουν, δεν τα ξέρουμε; όμως τι να κάνουμε; να πεθάνη; το τάζουμε το θεό μ' νάρθω έγώ δώ' να καθήσω..χαρά στο θάμμη κ' έπεσε να πεθάνη.

Η άρρωστη άκουε,μα λίγο λίγο έπεσε πάλε στο στρώμα άποκαρωμένη. Η Μαρουδή έτρεξε να τη σκεπήσει και της άλλαξε το βρεμμένο πανί άναψε και το λύχνο, γιατί είχε νυχτώσει και κάθισε χαμπηλά κυττάζοντας τη μάννα της· αύτε κάπως την είχε ξελαφρώσει ή διέδοδο που της βρήκεν ή Μαριώ και γι' αύτε οι στεναγμαί της δεν ήταν βαθύ σαν και πρώτα. Κάποτε—κάποτε όμως παραμιλούσε.

Η Μαρουδή όπως είπαμε, είχε καθήση χαμπηλά· δεν είχε φάρ τίποτα—και πιδε κύτταξες φαί κείνη την ώρα άλλα δόθηκε στους λογιμούς που παράδερναν το πένεμα της: άλήθεια που θα την εδρίσαν τόση προίκα; κι α' α' αυτό—γιατί μπορούσε και να δανειστούνε—άλλα το

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *

Ένα βράδυ προτού βασιλέψη, περνούσανε ο Γιάννης κι η Μυριέλλα σε μια βεματιά. Θεόμορφο κι άγριο το μέρος, ή βεματιά πιασμένη μεταξύ βουνού και κορυφούλα κατόντικου στο βουνό. Ηθελεις ως μια ώρα για να πας ίσια με κεί από τα συνηθισμένα τους τα καττόπια· λοιπόν ή απόσταση άκριτούτσικη, και φόβος δεν είτανε νάπάντρες γνωστά προσώπατα, γιατί προς το βράδυ δεν άπομακρύνονται τίποτα τα ζώα. Μά κ' ή βεματιά έμοιαζε σαν κλεισούρα, βαθειά βαθειά κιόλας, πρσινούμαθρη σπάνηπλάγια της. Κάτω, λίγο λίγο και παίρνοντας ένα ένα τα χορταράκια, που να πήε, το κιστό· συνέφτανε τη φωλιά του.Τό φως τουρανού σά νάποξέχναε πιο πρόθυμα τη βαθυστιά εκείνη, σά να τραδιούντανε πιο γοργά, για να την άφήση πιο ήσυχη. Φαίνονταν πως εκεί άπάνω είτανε μέρα, μόνο από την άνημεριά, κι όντας σήκωνες τα μάτια, πελώριες, τρομαχτικές, σαν πλατύφραδα μαχαίρια πορφυροδαμμένα, του ήλιου οι κρασσαίνουσες άχτίδες, που κατεβαίνανε από της Δύσης τα βουνά, σκιζανε τα κλωνάρια, κόφτανε τα δέντρα, τρύπαγαν το χώμα της κορρούλας μεριά μεριά.

Και σαν άρπαγμένος, σά μαγεμένος από το θάνατο του ήλιου, που άκόμα και στο ξεψύχημά του, σπέρνει ζωή, ο Γιάννης έσφιξε το χέρι της Μυριέλλας, κι από της είπες ψιθυριστά·

—«Έσύ μου φίλκεις τα μιστάκλαδα στο βουνό· γιατί να μη σου φιλήσω τώρα τα δικά σου, που τα θέλω;»

Έγυρε το κεφαλάκι της σιγά στο στήθος του Γιάννη, με τα μάτια της άνεβασμένα προς του Γιάννη το στόμα. Στο γέρισμό της όμως, κάτι άντικρυσαν τα μάτια της στο βουνό.

—«Στάσου! Στάσου! Παρέκει!»

Όρθια στα πρωτοβράχια του βουνού, άπάνου από τη βεματιά, είδε η Μυριέλλα την κατσίκη, την κα-

Κοίταξες τα φύλλα 96, 77, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109

τσίκη την αγαπημένη, που τους κοιτάζε άκίνητη.

Έφυγε το ζώο σιγά, ότι που γύρισε το κεφαλάκι της ή Μυριέλλα έφυγαν κι άφτοι άκλουθώντας τη βεματιά, μα δεν ξέρω τι άξήγητη λύπη στάλαξε στο φιλί τους που τόκανε άκόμη πιο γλυκό.

Ηθκανε πίσω με το φεγγάρι, άργυράδιστα. Την πήγε ως το καρδί της, όπως την πήγαινε κάθε βράδυ. Μά εκείνη τη νύχτα, καμώθηκε πως την άφρινε, τράβηξε λίγο παρέκει, έπαιε στο χορτό. κ' έμεινε ίσι με το πρωί, να τη φυλάει.

Πού είναι ο άθρωπος άνεξήχτητος; Μά που είναι και μόνος, μόνος καθαυτό, άνάγχητος άπ' όλους κι άπ' όλα; Θέλεις να περνούν οι ώρες του με δέντρα μονάχα τριγύρω του; Θέλεις να ζή τριγυρισμένος από ζώα; Θέλεις να τον άνεβάσης στα σύννεφα, να κάθεται κεί άπάνω με την άτμοσφαίρα όλόγυρά του και μόνο; Τι φελά; Τριγύρω του πάντα κάτι θα έπαρχει, που θα τονέ σκαθώνει. Συμπερικυκλωσιά βρέσκει παντού, κ' ή συμπερικυκλωσιά, όπως κι αν είναι, θα κυβερνή, θαλλάξει τη ζωή του, με τη ζωή του θα συννεργήσει. Ζωή δική του και δική του ενέργεια ο άθρωπος δεν έχει. Ός κ' ή καρδιά του είναι· ότι μπορεί να την κάμη ο άέρας που φυσά ο ήλιος που βασιλέψει, και μις κατσίκας ματιά σπάνει να σου χαλάσει τα φρενα. Όνειρο είναι ή άπόλυτη λευτεριά. Την περισσότερη τη χείρεσαι στη συντροφιά του άθρωπου, άφου τουλάχιστο σου μοιάζει, κ' έτσι τη νύχτα εκείνη στη Μασατιέρα, φύλαγε ο άθρωπος τον άθρωπο, σύμφωρα και πονετικά.

Για βεβαίω διόλου δεν τάχω πως ή Μυριέλλα δεν το μυρίστηκε τάχα πως ο Γιάννης κάπου εκεί θα βρισκότανε, και γι' άφτο ίσως κοιμήθηκε καλύτερα. Έσως πάλε δεν άξίζουμε τα ψυχολογικά μας, κι άδικα λέμε πως ο άθρωπος όλο τον άθρωπο γυρδένει, άφου ο Γιάννης μας, τρέχα τρέχα με τη Μυριέλλα, λέγε λέγε της Μυριέλλας, σά να φοβήθηκε μια μέρα και λέγε και τρέχα, μάλιστα και φίλα, γιατί, να μην κρύφουμε τη, άλήθεια, μπορεί να τον τάραζαν και τα φιλά, που έρ-

μούταν τα γλυκόλογα εκείνα του λεβέντη του γιού τη Λυνώνενας. Άλλα γιατί να τον καταφρονέση; κι αν έπερνε άλλη τώρα και κείνος; άλλα κι αν δεν παντρεύονταν, όπως είχε πη, τί το όρελος; Αύτη πιά είχε σκαλωθή. Μά να πάλι καλά που ήρθαν έτσι τα πράματα. Μόνο ή μάννα της, ή μάννα της να μην πέθαινε. Σηκώθηκε κ' έγονάτισε μπρός στο κόνισμα της Παναγιάς να τη φυλάει, ενώ ή άλλη άδερφή της ήταν γεμμένη άμα την άκουσε σηκώθηκε με τα δάκρυα στα μάτια που κυλούσαν γοργά. Άίντε Μαρουδή μ', είπες, πίες να κοιμηθής ή μάννα μας δεν έχει τίποτα, μή φοβόσαι.

—Έγώ δε φοβάμαι· μά έσύ γιατί κλαίς;

Κείνη την πήρε το παράπονο—Μ' κλαίω· είναι να μην κλαίω που ήσθανε και ν' έρριζαν τον θάνατ' οι μαυρισμένες. Άλλ' ός είναι, πλώ έγώ ταχυά στον μπάρμπα μ'.

Την άλλη μέρα, ή μπάρμπα της, ή προστάτης τους έκαμε παράπονα στο γέρο Βλάση κι αύτες τα πήγε στη γυναίκα του. Άρχισε δειλά δειλά σά μαθητής—Ο συμπέθερος σήμερις εί/ε παράπονα ίέει...

—Τί παράπονα πάλε; πχίος συμπέθερος; τον έλουσαν ισχυρόγνωμη ή φωνή της γυναίκας του· αύτε όμως ήταν σαν να τοδύωσε φόρα κι άρχισε—Νά ο συμπέθερος, ο κύριος Δημητράκης ή συμπέθερος, είναι άλλος; έκαμε παράπονα σήμερις λέει ξέρω κ' έγώ, δεν είναι καλά αύτε τα πράματα, λείν, βάνουμε το παιδί τα λόγια.

σπίτι; ναί μεν έλεγαν ή άδερφή της να τ' αλλάξουν, άλλα θα ήθελε κι ο άντρας; της; κ' έπειτα θα έρεζε και κείνο της γρηνα-ξεμαραμένης συμπεθέρας; ά, γιατί να κρέμαται ή ζωή της άπ' το θέλημα μις; γρηά; γιατί να μη γεννηθής άντρας; άλλα να που δε γεννήθηκε· τι έπρεπε να κάνουν; ανύπαντρη δεν μπορούσε να μείνη· έπρεπε να πάρη έναν... μά να που πήρε το γιδ του καπετάν Βλάση· τέτχιος γαμπρός μάλιστα· ένας μουσερός, ένας σιχαμένος δυό πιθαμές άντρας· μπα; δίκη λοιπόν είχε ή θεά της; ή Γαρφουλιά, κι αύτε ή άνόητη δεν τούχε σκεφτή. Βλν' άλήθεια πως ή Μαρουδή, άθωο κορίτσι, δεν τούχε πάρη μ' όλα του τα σοβαρά το πρᾶμμα, την παντρεία τη δική της την είχε πάρη σαν το στεφάνωμα της κούκλας, που έκαναν, όταν έπαιζαν αύτε μικρή με τ' άλλα κορίτσια της γειτονιάς· ελν' άλήθεια, πως έπιασε κάθε μέρα με το νού της τα πανηγύρια του γάμου της, πανηγύρια χαρᾶς και τραγουδιών, χορού και ξεφαντωσιᾶς, μα στα πανηγύρια αύτε που μες την πολλή όχλοβοή ξεχώριζαν οι πρώτοι τραγουδιστάδες κ' οι καλλίτεροι χορευτές του χωριού, ένας τόπος ήταν άδειος, μια θέση δεν είχε τον άνθρωπό της, ή θέση του γαμπρού· και γιατί αύτε; γιατί ο γαμπρός ήταν στην Άμερική· και τ' γαμπρός, ένας γεροντομασμένος και της τον είχαν φορτώσει χωρίς αύτε να το καταλάβη. Τώρα πιά τώρα μόνο ένωθε τα λόγια της θειᾶς της να της καίουν την καρδιά σά λάδι καυτό και τώρα θυ-

χιζανε τώρα και πληθαίνανε. Κ' έτσι παίρνοντας άν-
τιθετο σύστημα ο Γιάννης από το δικό μας με την
αλήθεια, κρύφτηκε από τη Μυριέλλα.

Εγώ λέω πάλι πως ο Γιάννης γύριζε λίγη μονα-
ξιά, για να την έχη και να τη βαστάη καλύτερα, πιο
ζεστάρα μες το νου του, να την αγαπάη, να τη νει-
ρεθεί, να τη λαχταρή, να τη θέλῃ και να τη θείῃ.
Μά εἴτανε και φυσικά του συλλογισμοί, εἶχε τότες
κάμποσα κιόλας να συλλογιστῇ, το περισσότερο ἴσως τὰ
φιλικὰ πρὸς τοὺς γαργαλίζαν τὰ μυαλά, κ' ἔτσι ἕνα
πρῶτ' ο φίλος τράβηξε κάτω κάτω στὸ γυαλό, πίσω ἀπὸ
τὰ βουναράκια ποὺ πρόσταζαν τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ λι-
βαδιοῦ, κατάντικρυ τῆς σπηλιάς του.

Εἶχε ξεκινήσει πρὶν τὰ χαράματα, δίχως νὰ τὸ
νοιώσῃ κανεὶς. Κατέβηκε, κάθισε ἀπάνω σ' ἕνα βράχο,
με τὰ πόδια κρεμαμένα, καὶ κοίταξε. Εἶπαν ἀθαλασ-
σιὰ ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ ὁ βράχος, ποὺ τὸν ἐκείπαζε
ἡ θάλασσα, στὸ γυμνισμὸς τῆς, στεκότανε γυμνὸς κ' ἐρη-
μος σὰν πηγμῆνος μεσ τὸν ξαθόχρωμο τὸν ἄμμο, τὸν
ἀπαλόστρωτο καὶ μακρυνόν. Ἡ ἀκρογιαλιά, πίσω σὲ
κάποιαν ἀπόστασιν, καὶ ἔτσι ἄλλο δὲν ἔδλεπες μπροστὰ-
σου παρὰ θάλασσα.

Θάλασσα καὶ ἀπεραντωσιὰ! Ὅτι ποὺ χάραζε, ἡ ὁλό-
κληρη ἀβυσσὸς, με τὰ δάχτυλά της τὰστημένα, γλυ-
κοσπρίσε τὸ οὐρανοθέμελο τῆς ἀνατολῆς. Φαίνετο
φάρδαινε ἡ ἀσπράδα καὶ πήγαινε. Λίγο λίγο ζαπλωνόν-
τουσαν ἀπάνω στὰ νερά τὰ σεντεφένια, σὰν ἀργυρὰ
μεγαλομάντιλα. Ἐσπιναν ἀπὸ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, καὶ
στὸ σμῆμα, ἔλιωναν οἱ μουντὲς μενεζένιες χρυσαύ-
δες, εἰ φίλες μαθίαιες ποὺ χωρίζανε ἀκόμα τὰ ὕδατα.
Μαργαριτάρια περηνούντανε γυαλιστερὰ στὸ γυαλό,
καὶ ὅλο τὸ πέλκο γινότανε σὰν πλεούμενο ἀσπρὸ σφα-
νταχτερό. Ἀνάτελλε ὁ ἥλιος, καὶ προχού ξεπροβά-
λῃ ὁ δίσκος ὁ χρυσός, ρόδιζαν τὸ πέλκο οἱ πρῶ-
τες τοῦ ἄχτιδιές. Ἐπειτα, μιὰ λίμνη αἶμα, κάτω.
Ἐβγαίνει τώρα, ἐβγαίνει πὰρ ἡ ἀρχοντιά του· ἔβριχνε,
σκόρπαζε, πετοῦσε τὸ φῶς μὲ τὰ πύρινα τὰ παντοδύναμα
χέρια, τὰ μυριοδάχτυλα, ποὺ κάθε δάχτυλο καὶ φλόγα,
ὁ ἥλιος χτυποδολοῦσε τὸ φῶς του πέρα πέρα, ὑπερῆξε
καὶ χρώμα ἔδωκε στὰ πράγματα ὅλα, πρασίνωνε τὰ
βουνάκια τῆς Μασατιέρας, κυάνωνε τὴ θάλασσα, γα-
λαζωνε τὸν οὐρανὸ, ἐλουζε διακμάντια τὸν αἰθέρα, τέ-
ρεθεσσίλειο, τὴν ἀνοιχτωσιὰ, φανέρινε ἀλάκαιρη τὴ
Δημιουργίαν.

Ἡ ἀπεραντωσιὴν ἔχει κάτι ποὺ σὲ τρομάζει· τρώ-
μαζε τῶρα καὶ ὁ Γιάννης μὲ τὸ οὐρανοθάλασσο ποὺ
τέβλεπε ὅλο. Χαμήλωσε τὰ μάτια· ὁ βράχος τοῦ σὰ νὰ
εἶχε προχωρήσει μὲς τὰ νερά. Δηλαδή, φούσκωνε ἡ

θάλασσα κ' ἐρχότανε σιμὰ του. Ἀχ! φούσκωνε, κ'
ἡ ἀγάπη, στὴν ψυχὴ του. Μήπως ἡ ἀγάπη του θὰ
χανότανε, μήπως θὰ βούλιαζε σὰν τὸν ἥλιο, τὴν ἄλλν
τὴ βαρύνῃ, στὴν ἑμεταία; Ἡ μήπως θανάτελε σὰν τὸν
ἥλιο τὸ σημερινόν, στὸ γυαλό; Δὲ θὰ χαίρότανε τάχα
πὰρ τὸν ξαθόχρωμο τὸν ἄμμο τῆς ἀγάπης, σὰν
καὶ πρῶτα, σὰν τὴ μέρα ἐκείνη στὴν ἀμμουδοῦλα τὴ
βοριανή; Τὶ νὰ κάμῃ, πῶς νὰ τὰ ταϊριάζῃ, γιὰ νὰ
τὴν ξαναφερῇ πίσω, γιὰ νὰ τὴν ξαναζωντανέψῃ, τὴ
χρυσὴ τὴν ὥρα, ποὺ θὰ τὴν παραχρυσῶνε πὰρ ἡ τωρινή
τοῦ ἀγάπης; Πιὸ ἐγκαλο τότες παρὰ ὑπερις ἀπ' ὅσα
εἶχαν ἀκολουθήσει ἀναμεταξύ τους; Τότες εἴτανε ἀγ-
ριος ὁ Γιάννης· τότες εἴτανε ζῶ. Νὰ ὅμως ποὺ ἐγινε
ἄθροπος, νὰ ποὺ ἄκουγε τὴ Μυριέλλα· καὶ ἂν ἡ Μυ-
ριέλλα δὲν ἤθελε, καὶ ἂν ἡ Μυριέλλα φοβότανε, τί γύ-
ρεβε ἀπὸ τὸ ἀγάπης μὲ ζῶ; καὶ τί χαρὰ εἴτανε ἡ ἀβυσσὴ
χαρὰ;

Τέτοια συλλογιόταν ὁ Γιάννης, ὁ ἴδιος ποὺ φέρ-
θηκε, πρὶν τὴ γνωρίσῃ, μὲ τὴ Μυριέλλα σὰν τὸ θερίο,
καὶ ποὺ τῶρα οὔτε ἤξερε πῶς νὰ τῆς πάρῃ τὴν ἀγά-
πης ὅλη. Βέβαια, τῶς ἔλεγε, τὸ καταλαβαίνει πῶς
ἡ Μυριέλλα εἶχε ἀλλαξί μὲς τοῦ τὰ χάρδια της, τὴ
νύχτα ἐκείνη τὴ φεγγαριότικη, τὰ φιλιὰ της κατόπι,
ποὺ τὸν τρελλαίνανε, χαρὶς νὰ τοῖς μῆσῃ νὰ τὸ δείξῃ,
τοῦ ἔδιναν κάποιο θάρρος. Μά τὸ θάρρος τοῦ ἀπὸ ἴσκι
μὲ ποὺ θὰ πᾶν καὶ μπορεῖ νὰ πᾶν; Ἄν ξαναρχί-
ζε πάλι τὰ δικὰ της, ἂν ἔλεγε πάλι πῶς θὰ πῆσῃ στὴ
θάλασσα νὰ πνιγῇ; Τότες τί φελοῦσαν τὰ χάρδια καὶ
τὰ φιλιὰ; Γιατί νὰ βασκινεῖται ὁ δόστυχος καὶ γιατί
ὁ ἥλιος νὰ χαίρεται τὴν πλάση; Τὶ μυστήριον εἴτανε
τοῦτο; Κοίταζε ὁ Γιάννης τὴ Δημιουργίαν, καὶ τὰ-
πλοῖκά του τὰ λογικὰ τρώμαζαν τῶρα καὶ μὲ τὴν
Ἀγάπην.

Τὸν ἔκαινε τὸ πετσί του. Ἡλιο δὲν ἔτρεμε ἀφ-
τός, μὰ ὁ ἔρωτας, πὶο δυνατὸς, πὶο βαρὺ καὶ ἀπὸ τὸν
ἥλιο, τοῦ φλόγωνε τὴ σάρκα. Ἐννοίωσε ἄξαφνα σὰν
ζελαφρώμα στὸ κορμὶ του καὶ ἀναστένανε· τὸ κῦμα, μὲ
τὴ φουσκεθαλασσιὰ, τοῦ ἔλουζε τὸ πόδι. Στὸ διάβολο
τὰ φύλλα, οἱ ψωρετσόχες, τὰ παννιά, παννιά τοῦ κα-
ταρτιοῦ ἀκούς ἐκεῖ; ποὺ τοῦ ἔμαθε νὰ κόφτῃ καὶ νὰ
βάζῃ ἀπάνου του ἡ Μυριέλλα! Στὸ διάβολο τὰ βού-
χα! Τώρα εἴτανε μόνος καὶ μποροῦσε. Ποιὺς τὸν ἐμ-
πόδιζε; Νὰ κορίτσι, ποὺ στὴν ἐρμιά, στὴ Μασατιέρα,
μὲ τὴν κάψα, θέλησε καὶ καλὰ νὰ τοῦ σηκώσῃ τὴ γδύ-
μνια του, τὴν παλιά του τὴ συνήθεια, τὴν ἀθώα, καὶ
οὐ λὲς νὰ ξαναπαίσῃς μὲς τῆς τὰ παιγνίδια τῆς ἀμ-
μουδοῦλας!

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ ἐπιστημονικὸ ἄρθρο ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ περα-
σμένο φύλλο γιὰ τὸ «Νέο χειρόγραφο τοῦ Διγενῆ Ἀ-
κρίτα» ἔγινε ἕνα λάθος σημαντικὸ καὶ μάλιστα στὴν
ὑπογραφή.

— Ἀντὶ Νίκος Α. ΒΕΗΣ ποῦναι τὸ σωστὸ, τυπώθηκε
Νίκος Α. Βάκης, ἂν κ' οἱ ἀναγνώστες μας σὰν εἶδαν τὴν
παράθεσιν αὐτῆς ὑπογραφῆς θὰ κατάλαβαν πῶς τέτοιο ἄρθρο
μονάχα ἀπὸ τὸν κ. Βέη θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ.

— Καλὰ τὰ εἶπε κ' ἡ «Ἀκρόπολις» τίς προάλλες, δι-
καιολογώντας ἕνα φύλλο τῆς γιομάτο ἀπὸ τυπογραφικὰ
λάθια πῶς «μεγάλους κινδύνους διατρέχουν οἱ ἰδέες τῶν
γραφόντων ὅσο νὰ παραθεθοῦν στὴ δημοσιότητα».

— Ἡρεθε δὴ ἀπὸ τὴν Πόλιν γιὰ λίγες μέρες ὁ καλὸς
μας φίλος καὶ συναγωνιστὴς κ. Γ. Βαμβακίδης.

— Πῶς δουλεύουν γιὰ τὴν ἰδέαν μὲς στὴν Πόλιν οἱ θα-
σκάλοι ποὺ γι' ἀρχηγὸ τοὺς ἀναγνωρίζουν τὸν σοφὸ γιὰ-
τὸ Φωτιάδη, ἴσως τὸ ποῦμε ἄλλη φορὰ, γιατί ἀξίζει νὰ
πάρουν ἀπὸ αὐτοὺς μαθήματα ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ πα-
ληκαριῶς καὶ μερικοὶ δικοὶ μας δασκάλοι ἐδῶ, ποὺ τρέ-
μουν σὰν μπαμποῦλα ἕνα Κουρκοκουτσιστρίωτη.

— Τώρα σὲ λέμε μονάχα πῶς ὁ κ. Βαμβακίδης ἤρθε
δὴ γιὰ νὰ τυπώσῃ τὰ ποιήματά του, ποὺ ἕνα δὴ θὰ δη-
μοσιεύουμε καὶ μετὰ γιὰ δείγμα, ἀργότερα.

— Κἄποιος Ἐγούμενος στὴ Πόλιν ἔδωσε, λένε, ἕνα
παράσημο τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ στὸν κ. Ἀνοητόπουλο τὸν
Κερχηναῖο.

— Ὁ καινέμος ὁ Ἀνοητόπουλος φορτώθηκε τὸ παρά-
σημον στὸ ὤμο του, τῆρε δὴ καὶ τῶρα σπᾶει τὸ κε-
φάλι του νὰ βρῇ τὴν χρῶμα κορδέλλα ταϊριάζει σ' αὐτό.

— Μιὰ κυρία τὸν συβούλεψε νὰ πάρῃ κόκκινη σφ-
δέλλα, τῆς φωτιάς, γιατί τῆς φωτιάς, νὰ ποῦμε, εἶναι καὶ
τὰ ἄρθρα του.

— Αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει νὰ τὴν παραγγεῖλῃ τὴν κορ-
δέλλα στὸ Παρίσι κ' ἐπειδὴ θάνα ἀκριβὴ ἐκπέταται νὰ
πουλήσῃ τὸ παράσημο γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν κορδέλλα.

— Ἰσὰ μὲ τὴν 31 Αὐγούστου δεχόμαστε ποιηματικά
καὶ χωρατάδες γιὰ τὸν Αὐγουστιάτικο διαγωνισμό.

— Ὅπως λέει πολὺ σωστὰ κ' ὁ Ἀ γ ω ν ο θ έ τ η ς στὴ
κρυσόλα του, ποὺ θὰ τὴ δημοσιεύουμε στ' ἄλλο φύλλο, εὐχό-
ματτε ὅσα μᾶς στείλουν αὐτὸν τὸ μῆνα νᾶναι καλύτερα
ἀπὸ τὰ περασμένα.

— Θάνα κρῖμα νὰ πᾶψῃ ἕνας τόσο παιγνιδάρικος δια-
γωνισμός.

— Καὶ μιὰ εἰδηση καλὴ, γιὰ νὰ χαροῦν οἱ φίλοι μας:

— Ὁ «Νουμάς» ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον θὰ βγαίῃ ταχτικά
δωδεκασελίδος, μὲ τὴν ἰδίαν πάντῃ συνδρομῇ, 10 δραχ. γιὰ
τὴν Ἑλλάδα καὶ 10 φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

— Περισσότερες λεπτομέρειες στὸ παραπάνω φύλλο.

Ο ἸΔΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΔΕΙΚΝΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

— Δὲν εἶναι δουλειὰ σ' ἐσένα· μὴν κρανίεις ἐσύ ντίπ',
τὸν ἀπόκοψε ἡ γυναῖκα του, ἄρρε με μὲνα νὰ τίς κάνω
ὅπως θέλω... ἄσε νὰ τίς σφίξω λιγάκι τὰ λουριά! ἂμ' πῶς
νὰ μᾶς κάννε αὐτὲς ὅπως θέλανε;

Ἄπ' ἄλλην αὐτὴ τὴν ἀνακατοσοῦρα μόνον ἡ θεὰ Γαρ-
φουλιὰ δὲν πειράχτηκε καθόλου. Ὅταν τ' ἄκουσε: μπᾶ,
εἶπε, καλὸς καὶ ὁ γαμπρός, καὶ ἄξιο τὸ θέλημα τ' μόν
ἡμεῖς γρη῏ς γυναῖκες τί νὰ κάνουμε; νὰ ἐρθ' αὐτὸς ποῦναι
παλληκαρί νὰ τὸ σκῶς τὸ σπῖτ' νὰ τὸ πᾶν νὰ τὸ πᾶν σ'
ν' ἀπὸν' γειτονεῖα.

Σὰν τ' ἄκουσε ἡ συμπεθέρα— Νὰ τίς πῆτε τὴ περικα-
λοῦ ποῦλι, εἶπε, νὰ μὴν ἔχ' μὲ τὸ γιὸ μ' νὰ κάνῃ γιατί
τὴ φκιάνω καὶ μὲ θυμῶτι ὅσο ζῇ. Μᾶς ἔδωσαν ἕως τὸ
προικίδι τὸ πολὺ κ' ἔχυν καὶ λόγο νὰ ποῦνε.

— Ἡμεῖς τί νὰ τ' δώσουμε, ἀπάντησε κ' ἡ κυρὰ Γαρ-
φουλιὰ, τ' φτάνουν ὅσα τῶς ἔδωκε ὁ Θεός· δὲ θέλ' ἄλλα χα-
ρίσματα.

Κ' ἔτσι ξακολουθοῦσαν ὁ κρυφτοπόλεμος, φανερά ὅμως
δὲν ἔλεγαν τίποτε. Μάλιστα στὴ γιορτὴ τοῦ γαμπροῦ ἡ
θεὰ Γ. πηγαίνοντα στὸν ἀδερφὸ τῆς νὰ χαίρετ' ἡ βρῆκε
τὴ συμπεθέρα. Πρὶν μπῇ ὅμως στὸ σπῖτ' βρῆκε στὴν αὐλὴ
τὴ Μαρουδῆ.

— Καληχρονιά Μαρουδῆ, τῆς εἶπε, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω
πρὶν ν' ἐρθῇ ἀπ' ν' Ἀμερικῇ κείνος ὁ τσιμπλιάρης, ὕστερα
θὰ σὲ σγαίνωμαι. Ἀντε καὶ ὡς τοῦ χρόνου ἕνα καλὸ γαμ-

πρό... Δὲν ἀκούς ἀρῇ Μαρουδῆ τόνε θέλεις τὸ γιὸ τ; Ἀν-
τώνεας—Μ' ἐγὼ τί ξέρω· ὁ πατέρας μ'.

— Κάνε πῶς δὲν τὸν θέλεις, ἀλλ' ἂς εἶναι θὰ στονὲ δώσω
ἐγὼ δὲ σ' ἀφῆνω σ' αὐτόνε τὸν τσιμπλιάρη.

— Καλὲ σῶμα νὰ μὴ σ' ἀκούσ' ἡ μάνα τ' εἶναι μέσα.
Ἀφ' οὗ μπῆκε ἡ κυρὰ Γαρφ. κ' εἶπε τίς εὐχές, γύρισε
καὶ στὴ συμπεθέρα.

— Τὶ κάνετε, συμπεθέρα, καλὰ εἰσαστε;

— Ἐ! δόξα σοι ὁ Θεός, πότε καλὰ, πότε ἀσκημα, βρί-
σκόμεστε.

Μ' ἀπ' τὸν ἀφεντογιὸ τί μαθαίνετε: πότε θὰ ἐρθῇ
νὰ πᾶρ' τὸ ταῖρι τ' νὰ στήσῃ τὴ φωλιάς τους;

— Νοικοκύρης εἶναι, ὅποτε θέλ' ἔρχεται, μόν' ἀπὸ
γράμμα δὲ μᾶς εἶχε νὰ ξέρουμε.

— Αλήθεια ὅτι γύρισε σπῖτ' ἄλλο;

— Δὴ ἡ συμπεθέρα εἶχε γράμμα, ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε.

— Ἐμ δὲ γίνεται κατ' ὅσα ξέρετε καὶ σεις.

— Σ' ὀρκίζομαι στὴ ψυχὴ τ' πατέρα μ'.

— Μ' ἀφῆστε τὰ αὐτὰ, τί τὰ θέλετε εἶπεν ἡ μάνα τῆς
Μαρουδῆς.

Ὑστερα ἡ λίγη ὥρα ἔφυγεν ἡ συμπεθέρα καὶ ἀπόμει-
ναν μόνες. Εἶδες, ἔκανε ἡ κυρὰ Γαρφουλιὰ, ἐνῶ ἡ περπα-
τησιὰ τῆς συμπεθέρας ἀκούονταν ἀκόμα ὅζω, εἶδες στὴ
ψυχὴ τ' πατέρα τῆς καὶ στὸ νερό τῆς θάλασσας ἀκόμα σ'
ἐρρίζεται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε. Ἐσεῖς τί λέτε;

— Μ' ἡμεῖς τί νὰ ποῦμε· ὅτι θέλνε μᾶς κάννε. Σπῖτ'
γυρέβνε, λίρες γυρέβνε καὶ πάλι δὲν μᾶς μιλοῦνε. Μήνας
εἶχε νὰ ἐρθῇ ἡ συμπεθέρα.

— Τί νὰ σᾶς κάνω, ἐσεῖς τὰ φταῖτε οὐλα, γιατί πῆ-
γατε νὰ προσκυνήστε μιὰ φαντασμένη. Εἰγὼ δὲντας τῶμαθα
πετάχκα ὅζω ἀπ' τὸ σπῖτ' σὰν τ' παλαδονοντιὰ· πῶς κἀν'
κείνη ἡ παλαδονοντιὰ ἔπ' καταρρεῖ τὰ σύννεφα ἀπ' τὴ
μιὰ ν' ἄκρια, σ' ν' ἄλλη, ἔτσι κ' ἐγὼ δὲν ἤξερα τί ἔκανα
καὶ τί ἔπερν μπροστὰ μ'. Ὑστερα, τουταχνοῦ, ἂς πᾶω
λέω, γιὰ κλάρες νὰ ζεσκάσω. Ἰᾶω καὶ βρίσκω κάτι ἀλι-
σφακίες κατ' ἐλιδές, καὶ ξεκαλισμένες· τραβᾶω βρὲ γιὰ-
σα, βρὲ ντέ, τίποτα, πουθενά νὰ βγοῦνε· πᾶω παραπέρα
καὶ βρίσκω κατ' φουντωτές—φουντωτές, τραβᾶω, μιὰ καὶ
ὅζω· νὰ, λέω, τώρα ἐγὼ τῶμαθα σὰν καμπότες συμπεθε-
γίες· πᾶς καὶ παρακαλᾶς κατ' κακόμοιρους, κατ' σημειωμέ-
νους καὶ χίλια ζόρια νὰ γίνῃ ἡ παντρεία. Σιὺ τυχαῖν καὶ
κανέναν λεβεντάνθρωπο, κανέναν ζηλεμμένο, μ' ἕνα λόγο
τὸν ἔχς γαμπού.

Οἱ δύο γυναῖκες ἔσκασαν στὰ γέλια.

— Γιαλᾶτε, γιατί ἔπεσάτι καὶ σεις στὴν πῆττα μὲ τὸ γαμ-
πρό π' διαλέξατε· ὅμως τώρα τί λέτε; θὰ καρτερήτε, ζῆσε
Μᾶν νὰ σᾶς σταφύλι, πότε νὰ σειστῇ ὁ βασιλογιὸς ν'
ἄρθῃ ἀπ' τὴν Ἀμερικῇ;

— Ξέρουμε κ' ἡμεῖς, εἶπ' ἡ νύφη τῆς· καὶ ὁ ἀφέντης μας
εἶπε ἄσε, λέε: νὰ ἰδοῦμε ὅπως τὰ πρίμακα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. 'Αλ. Γ. Γεωργ. Παύλ καλό. Θά δημοσιεύω τὸ ἀπὸ φύλλο. Περιμένουμε κι ἄλλα. *Αν θέλετε, περάστε κα-
νένα Σάββατο πρωὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο νὰ γνωριστοῦμε καὶ
νὰ τὰ ποῦμε καλύτερα. — κ. Παράξενο. *Ἐχετε δικιο.
Τὰ «Γιασουμιά» τοῦ Ροδόφιου ποὺ δημοσιεύσαμε σ' ἕνα ἀπὸ
τὰ περασμένα φύλλα, δὲν ἔλεγον τίποτα. *Αν τὰ δημοσι-
εύσαμε, τὸ κάναμε γιατί θέλουμε νὰ δίνουμε κουράγιο στοὺς
πρωτόδουλους νέους. *Αν καὶ ἄλλο ποὺ θὰ μᾶς στείλῃ
εἶναι σὰν τὰ «Γιασουμιά» του, σὰς τὸ ὑποσχόμαστε πῶς θὰ
πάρῃ γὰρ ὅλη καὶ ἀδερφάνια του ποὺ κοιμοῦνται ἡσυχά
ἡσυχά στὸ καλάθι μας. — κ. Ν. Φραγκ. *Αργυροκάστρο
Τὸ ζήτημα τῆς ὀρθογραφίας θὰ λυθῇ, ἐλπίζουμε, μὲ τὴ
Γραμματικὴ τοῦ Φιλήντα. *Ἀμα τυπωθῇ τὸ πολύτεμο
αὐτὸ βιβλίον, ποὺ βραβεύθηκε στὸ διαγωνισμὸ τοῦ Ψυ-
χολογίου, θὰ παραδεχτοῦμε ὅλοι μὲς μὴ ὀρθογραφία, τὴ σω-
στή, τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσας. Τὸ βιβλίον θὰ πουλιέται,
ὅπως γράψαμε καὶ στὸ περασμένο φύλλο, 5 δρ. γιὰ τὴν
Ἑλλάδα, 20 γρ. στὴν Τουρκία καὶ 10 γρ. χρ. στὸ ἔξωτε-
ρικό, π ρ ο π λ η ρ ω μ ῆ. Συνδρομὲς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ
ἔξωτερο δέχεται καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά». — κ.
*Εὐπερίδην. Τίτοι ψυχολογία ποῦχε; τὸ δῆγμα ποὺ
μᾶς στείλατε, δὲν τὴν διδάσκει οὔτε ὁ κ. Κουρκουτζίδης.
Αὐτὴ δὲν εἶναι ψυχολογία. Εἶναι ψυχρολογία, ἀφέντη
μου, καὶ νὰ μᾶς συμπαθεῖτε. — κ. *Ἰβάνο. Γελάσαμε καὶ
μεῖς μὲ τὴν π ρ ο π λ η ρ ω μ ῆ κριτικὴ πούγραφε ὁ κ.
Πέτρος Α. Γιάνναρος στὴν «Ἑσπερινή» τὸ περασμένο Σαβ-
βάτο γιὰ τὴν «Σαλμανάρα» τοῦ Κουρούπη. Κορδὸνι πᾶει
ἡ δουλειά. Σ' ὅποιο μέρος τοῦ κόσμου οἱ Κουρούπηδες γρά-
φουν δράματα, οἱ Γιάνναρηδες γράφουν κριτικές. Γιατί
θέλετε μόνον μᾶς ἐδῶ νὰ κίνομε ἐξαίρεση στὸ γενικὸ
κανόνα;

Μὰ τί; εἶπε ὁ ρωμαντικός νέος. Σοὺ φαίνεται πε-
ρίεργο ἡ ἀγάπη μὲ πρώτη ματιά;

— Ὁχι, καθόλου, εἶπε ὁ κοινός. Περίεργα εἶναι ἡ
ἀγάπη σὰ γνωρίζεστε πέντε ἔξη χρόνια.

— Δὲν ξέρω ἐγὼ τίτ' ἔχω καθαρὰ πράγματα ν' ἀρθῇ
αὐτὴν τ' στιγμὴ γαμπρὸς νὰ γυρίῃ τὸ κορίτσι χωρὶς λί-
ρες καὶ σπιτύλι στὸν ἀέρα ποὺ γυρεύει αὐτός, τοῦ τὸ δι-
νετε;

— Ἀμ' μακάρι ν' ἄρχονταν πούτος; ὅμως ἐσὺ μὴν
κάνεις λόγο πούθεν, νὰ μὴν ἀκουστοῦμε πῶς γυρεύουμε
γαμπρὸ θὰ πνίξεν αὐτές.

— Τότες νὰ χωρίσουμε πρώτα αὐτὴν τὴν παντρεία.

— Χωρίζον αὐτὴς π' θέλνε νὰ μᾶς παιδέψει;

— Ξέρω ἐγὼ καὶ τὴν κάνω καὶ χωρίζω. Κ' ἔτρεξε νὰ
φύγῃ σὰν τρελλή. Πήγε καὶ κατὰστρεψε τὸ σκελετὸ τῆς,
κι ἀπὸ αὐτοῦ τῶδε αὐτὸ ἐνέργεια. Μέρους μέρους ἄκουε ὁ κό-
σμος, πότε πῶς πῆθανεν ὁ γιὸς τοῦ καπετὰν Βλάσση,
πότε πῶς τῶφε τὸ λογικόν, ποτε πῶς τὸν πῆραν οἱ νε-
ραίδες.

Ἡ συμπεθέρα ἡ καπετὰν Βλασσενά ἀφρίζεν ὅταν τῆς
τᾶφονταν.

— Νὰ τὴς πῆτε κεινὴς ἐκεῖ, νὰ πλύνῃ τὸ στόμα τῆς
μὲ τὸ γάλα πρῶτα κῦστερα ν' ἀναφέρ' τὸ γιό μ'.

Ἡ ἄλλη φορὰ. — Ὁ γιὸς μ' ἔζη καὶ βασιλεύει, μόνον
αὐτὴ θὰ ψοφήσῃ καμμιά μέρα, νὰ τὴν τραβοῦν οἱ δὲ
ἀπὸ δῶ.

Κ' ἐπὶ τέλους ὅταν τὴν παράσκασαν. — Μὲ τὸ γιό μ'
νὰ μὴν ἔχ' νὰ κάνῃ, εἶπε, καὶ νὰ μὴ θάρρῃ πῶς θὰ χα-
ραμίσω ἐγὼ τέττιο βασιλογιό σ' ν' ἀνηψιά τῆς; αὐτὸ νὰ
μὴν τὸ στοχάζεσαι. Τὸ γυρέβει, καὶ ἀπ' τὸ γυρέβει μὲ
κίτρυνες στὸ χέρι καὶ ἀπὸ σὺ κιόλα.

Αὐτὸ δὲ περίεργον κ' ἡ κυρὰ Γαρφουλιὰ ν' ἀκούσῃ κ'
ἔτρεξε στοῦ καπετὰν Σταμάτη, τοῦ ἀδερφοῦ τῆς. Ὅλα
ἔρχονταν, ὅπως τᾶθελαν. Ὁ γιὸς τῆς Ἀντώννας, ἂν
καὶ πολλὰ κορίτσια τὸν γύρευαν εἶχε περιμένη ὅμως, γιατί
τοῦ εἶπεν ἀπὸ καιρὸ ἡ κυρὰ Γαρφουλιὰ νὰ περιμένη, ὅσο
νὰ χαλάσουν τὴν πρώτη παντρεία καὶ τώρα ἦταν πρόθυμος
νὰ τὸ πάρῃ τὸ κορίτσι. Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπὸν ἔφθιναν μαν-
τῆλι ἀρρεβῶνας. Ἡ θεὰ Γαρφουλιὰ δὲν ἔξερε τί ἔκανε
ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς ὅταν εἶδε τὸ γαμπρὸ μὲ τὸ μαντῆλι
τὸ μεταξωτὸ στὸν ὦμο νὰ στρίβῃ τὸ ξανθὸ μουστάκι, στά-
θηκε μὲ μπροστὰ του, ἀπὸ μακριά, γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ,
κῦστερα σιμόνοντα τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο. Νὰ γαμπρὸς
μὴ φορὰ εἶπε καὶ γυρίζοντα στοὺς καλεσμένους. *Ἦταν γιὰ
τούς κόπους μου!

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1904

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Εἰς μεταλλικόν

Ταμείον

* Τραπεζικὰ γραμμάτια Ἰονικῆς Τραπεζῆς
» Κερματικὰ » διδραχμα καὶ μονόδραχμα
Ἐξωτερ. λογαριασμοί. (* Ἀντίτιμον μεταλ. εἰς τὸ ἔξωτερόν
(Προῖον ἐκδοθέντος Ἐθν. Δαν. εἰς χρ. Ἐλ. Σι.
δρ. 4 οἷο τοῦ 1902
Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλ. Κυβέρν. ἐπ' ἀναγκαστικῇ κυκλοφ. τραπ. γραμ.
» » » » διδραχμῶν καὶ μονοδραχμῶν
Ὁμολ. Ἐθνικῶν δανείων (Εἰς χρ. δρ. 23,767,036.80
(» τραπ. γραμ. » 29,135,000.—

Προεξοφλήσεις

Καθυστερήσεις προεξοφλήσεων

Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ/σμοὶ ἐπ' ἐνεχυρῶ χρηματογρ.

Δάνεια ἐπ' ἐνεχυρῶ ἐμπορευμάτων

Δάνειον πρὸς τὴν Στρεφιδ. Τραπ. ἐπ' ἐγγυήσῃ τοῦ Κράτους.

Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ/σμοὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ

Δάνεια εἰς δῆμους λιμένας, καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα

Χορηγήσεις εἰς γεωργοκτηματίας

Καθυστερήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργοκτημ. καὶ γραμ. Πρ. Τραπ.
Ἡπειροθεσσαλίας

Μετοχαὶ εἰς ἐγγυήσας Ἑταιρίας

Συμμετοχὴ εἰς Τράπεζαν Κρήτης

Τοκομερίδια ἐν γένει

Καταστήμ. Τραπεζ. καὶ κτήμ. ἐξ ἀναγκαστ. ἐκποιήσεων

Ἀπαιτήσεις ἐπισφαλεῖς

Ἐξόδα ἐγκαταστ. (ἰδίως; δαπάνη κατασκευῆς τραπεζ. γραμματίων)

Ἀόφοροι λογαριασμοί

Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερικῷ

Ἑπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν

Λογαριασμοὶ ἐξαγ. συμμετοχῆς Κυβερνήσεως. εἰς κέρδη ἐκ τρ. γραμμ.

Ἐξαγορὰ προνομίου Προνομ. Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας

Προμήθεια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου (εἰς τραπ. γραμμάτια

Διάφορα

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον

Ἀποθεματικὰ κεφάλαια

Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ :

I Διὰ λ/σμόν τῆς Κυβερνήσεως

δρ. 68,778,573.42

II » » Τραπεζῆς

50,612,884.99

Κερματικὰ γραμμάτια διδραχμα καὶ μονόδραχμα

Καταθέσεις ἀνευ τόκου εἰς μεταλλικόν

Καταθέσεις ἀνευ τόκου

Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι

Μερίσματα πληρωτέα

Καταθ. Δημοσ. διὰ χορηγήσεις δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ' νόμον

Διεθν. Οἰκ. Ἐπιτροπῇ λ/σμός κατὰ ἐκ δην.

ὑπεγγ. προσ. (Εἰς χρυσ. δρ. 191,368.85

(» τρ. γρ. » 3,495,337.71

Ἑπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν

» » » » τραπεζικὰ γραμμάτια

Καταθέσεις Δημοσίου εἰς χρυσόν

Καταθέσεις Δημοσίου ἐπὶ τόκῳ εἰς τραπεζ. γραμμάτ.

Εντ. κατὰθ. Δην. εἰς χρ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. Π. Διμερλῆ-Συνόρ.

» » » » τραπ. γραμμάτια

Καταθέσεις Δημοσ. εἰς τραπεζ. γραμμ. κατὰ τὸν Νόμον ΒΥΕ'

Καταθ. ἐντοκοί.

Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς

Ἑπηρεσία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς

Καταθέσεις Ταμειωτηρίου

Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερικῷ

Συμμετοχὴ Τραπ. Ἰονικῆς καὶ Ἀθηνῶν εἰς Δάν. Στρεφ. Τραπ. Ζη.

Διάφοροι λογαριασμοί

Διάφορα

31 Ἰουλίου
190430 Ἰουνίου
1904

2,237,128.48

2,962,089.92

156,910.

172,590.—

2,290,167.—

2,420,756.—

19,981,647.77

21,409,091.90

2,412,102.00

2,559,260.79

68,778,573.42

68,778,573.42

12,000,000.—

12,000,000.—

52,902,036.80

52,902,036.80

19,095,99.36

19,244,350.59

2,722,156.31

2,655,957.91

12,804,689.18

13,215,308.81

464,311.95

437,517.70

4,508,996.74

4,526,700.18

51,998,320.64

51,464,316.—

42,072,574.85

42,717,410.40

12,540,959.40

12,498,065.50

4,233,160.63

4,276,795.50

4,179,427.25

4,179,427.25

1,500,000.—

1,500,000.—

103,270.62

1,081,785.12

8,498,377.94

8,530,398.33

2,862,310.80

2,842,865.70

1,615,601.19

1,608,830.74

882,305.02

1,792,000.—

1,792,000.—

1,360,000.—

1,360,000.—

550,000.—

550,000.—

898,971.45

1,177,408.21

336,341,255.89

339,163,528.96

20,000,000.—

20,000,000.—

13,500,000.—

13,500,000.—

119,391,460.41

119,351,969.69

12,000,000.—

12,000,000.—

3,514,215.40

4,342,928.84

18,797,124.35

19,408,789.84

1,264,095.25

1,367,356.12

754,899.07

2,062,824.07

283,749.94

283,749.94

3,686,706.56

2,761,897.36

6,545.15

147,848.65

579,848.50

2,150,146.55

239,366.98

67,653.40

1,724,481.26

2,634,631.90

2,441,402.09

2,559,260.75

159,574.17

521,302.82

5,542,880.15

5,542,880.15

68,160,424.40

67,853,277.41

46,562,670.—

46,562,670.—

1,824,716.—

2,215,698.—

3,513,836.24

3,530,563.38

2,062,724.20

343,848.91

9,729,679.69

2,221,299.83

600,856.18

7,166,871.54

336,341,255.89

266,950.03

336,341,255.89

339,163,528.96

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Αὐγούστου 1904

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου

Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΞΗΣ